

IMMACULATA

5/2006

Č.87

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2006

- Září** – Aby každý trpící člověk nalezl u Bolestné Matky povzbuzení a sílu k nesení svého kříže.
- Říjen** – Abychom všichni milovali modlitbu růžence, a tak se podíleli na vytváření pokoje na celém světě.
- Listopad** – Aby každý člověk pochopil, že pozemský život je poutí do Otcova domu.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svědím Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

v září slavíme dva svátky, které jsou těsně propojeny. Je to svátek Povýšení svatého kříže a památka Panny Marie Bolestné.

Při prvním svátku soustředíme svou pozornost na skutečnost vykoupení člověka z hříchu. Díváme se na Božího Syna, který se stává člověkem a bere na sebe hřích celého světa všech dob. Uvědomujeme si velikost jeho lásky a to, že jedině On je cestou k věčné spáse. Její podmínkou je, hledět na vyvýšeného Ježíše s vírou. Ježíš o tom říká v rozhovoru s Nikodémem: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v Něho věří, měl skrze Něho život věčný.“ (J 3, 15).

Když se pak slova o vyvýšení stala skutečností, kolik lidí hledělo na něho s vírou? O tom hovoří obsah druhého svátku. U Ježíšova kříže stála Jeho Matka, příbuzná Jeho Matky Marie Kleofášova, Marie Magdaléna a jeden učedník. O nich, o Matce a učedníkovi především, se můžeme domnívat, že hleděli na Ježíše a Jeho kříž s vírou.

Nabízí se otázka. Kde stojím já? Určitě každý z nás by se rád viděl již v Božím království a těšil se darem věčného života. Ale dřív než tam dojdeme, je třeba se ptát: Kde stojím nyní? Jaký je můj pohled na znamení vykoupení nyní? Možná se necítíme kdovíjak silní, možná se nám i podlamují kolena, avšak v těchto důležitých okamžicích nestojíme u kříže sami, můžeme se opřít o víru Tě, která byla Spasitelem nejbližší, a spolu s Ní říkat: „Ježíš je Pán.“ (srv. Flp 2, 11). Jako ozvěnu na vyznání víry snad zaslechne i slova: „Hle, tvá Matka.“ (srv. J 19, 26).

br. Bohdan

NAZARET

P. Čeněk Tomáško

Je svatost snad být mimořádným?
Proč často tak se ptává ret?!
Zda důkazem ti není pádným,
co za vzor dává Nazaret?!

Kde svatosti bys našel více?
A s čím se zrak tvůj nesetká?!
Hleď: Josef s Hochem u hoblice
a Matka pilně plátno tká!

Ach, nazaretská školo ctností,
kéž učení tvé chápu rád,
jít cestou denních povinností
a přitom Boha milovat!

Svatá Rodina (1662),
Bartolomé Esteban MURILLO,
Sevilla, Španělsko

Ze života sv. Františka z Assisi

Šťastná smrt spravedlivého r. 1226

Dny nemocného Františka v tomto slzavém údolí byly již sečteny. Bůh se rozhodl povolat věrného služebníka k sobě, aby ho odměnil za jeho věrnost a horlivost. František také poznal vůli Nejvyššího, a proto hleděl vstříc smrti s radostí. Byla mu milá, poněvadž nebyl svázán pouty se světem, které je bolestné zprethrat; mimo to jej měla přivést k Tomu, po němž toužil jako žizníci po pramenu čerstvé vody.

Den ode dne přibývalo jeho bolestí. Ačkoliv byl tak blízko smrti, nezapomínal na ty, kteří mu přirostli k srdci. Byli to na prvním místě bratři. Především o ně se chtěl postarat dříve, než odejde z tohoto světa. Svátí podle příkladu Patriarchů, Tobiáše a Matatiáše, a především Božího Syna, jenž před svým utrpením vyslovil závět své lásky a kterou dokončil na kříži, sestavovali také závěti a napomínání, které zanechávali jako milou vzpomínku těm, jež zvláště milovali. Tak také František, když pozoroval, že se smrt kvapem blíží, zanechal synům závět, svůj testament, v němž jim, jak vidíme, jako starostlivý otec klade na srdce vše, k čemu je hned od počátku jejich řádu nabádal a vedl. Tato jeho krásná závět zní v doslovném překladu následovně:

„Pán dal mně, bratru Františkovi, abych takto začal konat pokání: neboť když jsem byl v hříších, zdálo se mi příliš trpkým vidět malomocné. A sám Pán mě přivedl mezi ně a prokázal jsem jim milosrdenství. A když jsem od nich odcházel, to, co se mi zdálo hořkým, změnilo se mi ve sladkost duše i těla; a pak jsem ještě chvíli otálel a opustil jsem svět.

Pán mi dal v kostelích takovou víru, že jsem se takto jednoduše modlil a říkal: »Klaním se ti, Pane Ježíši Kriste, klaním se i směrem ke všem tvým kostelům na celém světě a chválím tě, neboť svým svatým křížem jsi vykoupil svět.«

Potom mi Pán dal a dává takovou víru v kněze, kteří žijí podle zásad svaté římské církve, pro jejich svěcení, že i kdyby mě pronásledovali, chci se na ně obracet. A kdybych měl takovou moud-

rost, jakou měl Šalamoun, a našel bych chudíčké kněze tohoto světa, nechci kázat ve farnostech, kde přebývají, proti jejich vůli.

A jich i všech ostatních se chci bát, milovat je a ctít je jako své pány. A nechci uvažovat o jejich hříchu, protože v nich rozeznávám Syna Božího a jsou mými pány. A činím to proto, že nevidím tělesně na tomto světě z nejvyššího Syna Božího nic než jeho nejsvětější tělo a nejsvětější krev, které oni přijímají a jen oni vysluhují ostatním. A chci, aby tato nejsvětější tajemství byla nade všechno ctěna, uctívána a na vzácných místech uchovávána.

A kdekoliv najdu na nedůstojných místech nejsvětější jména a jeho psaná slova, chci je posbírat a žádám, aby byla posbírána a umístěna na čestném místě. A všechny teology a ty, kteří nám slouží nejsvětějšími božskými slovy, máme ctít a vážit si jich jako těch, kteří nám dávají ducha a život.

A když mi Pán dal bratry, nikdo mi neukazoval, co mám dělat, ale sám Nejvyšší mi zjevil, že mám žít podle svatého evangelia. To jsem několika slovy a jednoduše nechal napsat a pan papež mi to potvrdil. A ti, kteří přicházeli, aby přijali tento způsob života, vše, co mohli mít, dávali chudým; spokojili se s jedním hábitem, uvnitř i vně záplataným, s cingulem a kalhotami. A nechtěli mít nic víc. Modlili jsme se oficiem: klerici tak jako ostatní klerici, laici se modlili Otče náš. A velmi rádi jsme pobývali v kostelích. Byli jsme nevzdělaní a podřízení všem.

Já jsem pracoval vlastníma rukama a chci pracovat; a také rozhodně chci, aby i všichni ostatní bratři pracovali, a to na takové práci, která je čestná. Kdo to neumí, ať se to naučí ne proto, aby toužili přijímat odměnu za práci, ale pro dobrý příklad a kvůli odstranění zahálky. A kdyby nám nebyla dána odměna za práci, utečme se ke stolu Páně a žádejme almužnu dům od domu. Pán mi zjevil, že jako pozdrav máme říkat: »Pán at ti dá pokoj!«

Bratři at si dávají pozor, aby vůbec nepřijímali ani kostely, ani chudíčké přibytky, ani nic, co se pro ně staví, pokud by to nebylo podle svatě chudoby, kte-

rou jsme v Řeholi slíbili, a aby se tam vždy chovali jako cizinci a poutníci. Pod poslušností přísně přikazují všem bratřím, ať jsou kdekoliv, aby se neodvážili požádat o nějakou listinu u římské kurie ani sami, ani prostřednictvím jiného, a to ani pro kostel, ani pro žádné jiné místo, ani pod zámkou kázání, ani kvůli pronásledování, kterým trpí jejich těla. Ale když někde nebudou přijati, ať odejdou do jiné země, aby s Božím požehnáním činili pokání.

Rozhodně chci poslouchat generálního ministra tohoto bratrského společenství a také kvardiána, kterého mi bude chtít dát. A tak chci být zajatcem v jeho rukách, abych nemohl chodit ani konat proti poslušnosti a jeho vůli, protože je mým pánem. Ačkoliv jsem prostý a nemocný, přece vždy chci mít klerika, který by mi konal oficiem, jak je obsaženo Řeholi.

A všichni ostatní bratři jsou také tak povinni poslouchat své kvardiány a konat oficiem podle Řehole. A pokud by se našli nějací, kteří nekonají oficiem podle Řehole a chtějí ho nějak obměňovat, nebo kteří nejsou katolíci, všichni bratři, ať jsou kdekoliv, jsou pod poslušností zavázáni, když někoho z nich objeví, předvést ho nejbližšímu kustodovi toho místa, v němž ho našli. A kustod je přísně pod poslušností zavázán sřežít ho tak jako vězně ve dne i v noci, aby se nemohl vysmeknout

z jeho rukou, dokud ho osobně nepředá do rukou ministra. A ministr je přísně a pod poslušností zavázán poslat ho prostřednictvím takových bratří, kteří by ho dnem i nocí sřežili jako vězně, dokud by ho nepředvedli před ostijského pána, který je pánem, ochráncem a napravovatelem celého bratrského společenství.

A bratři ať neříkají: »Toto je jiná řehole,« protože toto je připomínka, napomenutí, povzbuzení a moje závět, kterou já, maličký bratr František, dávám vám, svým požehnaným bratřím, proto, abychom Řeholi, kterou jsme Pánu slíbili, katoličtěji zachovávali.

Generální ministr a všichni ostatní ministři a kustodi jsou pod poslušností zavázáni k těmto slovům nic nepřidávat ani z nich nic neubírat. Ať mají vždy tento spisek u sebe spolu s Řeholí. A na všech kapitulách, které konají, když čtou Řeholi, ať čtou také tato slova. Všem svým bratřím, klerikům i laikům přikazují přísně pod poslušností, aby nepřidávali poznámky k Řeholi ani k těmto slovům a neříkali: »Tak je třeba chápat.« Ale jako mně dal Pán prostě a jasně vyslovit a napsat Řeholi i tato slova, tak prostě a bez poznámek je chápejte a svatým jednáním je zachovávejte až do konce.

A kdokoli je bude zachovávat, ať je v nebi naplněn požehnáním nejvyššího Otce a na zemi ať je

Sv. Klára líbá stigmata sv. Františka, miniatura na pergamenu z roku 1457

naplněn požeňáním jeho milovaného Syna spolu s nesvětějším Duchem Utěšitelem a se všemi nebeskými silami a všemi svatými. A já, maličký bratr František, váš služebník, nakolik mohu, potvrzuji vám uvnitř i navenek toto nejsvětější požeňání.“

Když se takto postaral o své duchovní syny, nezapomněl ani na své milé duchovní dcery, sestry u sv. Damiána, které s úzkostí a bolestí očekávaly okamžik, kdy ztratí milovaného a pečlivého otce. Zvláště jejich starostlivá Matka sv. Klára, která v tu dobu ležela nemocná na lůžku, nebyla k upokojení. Vždyť měla ve Františkovi ztratit nejlepšího vůdce a po Bohu největšího dobrodince. Ráda by ho ještě naposledy spatřila a políbila jeho svaté

ruce, ozdobené znamením naší spásy, útěchou by pro ni bylo, kdyby od něho mohla dostat poslední napomenutí. Jeden z bratří, když se dozvěděl o jejím přání, řekl je nemocnému Otcí. František, když slyšel, že i jeho duchovní dcera je stížena chorobou, pocítil s ní soustrast. Rád by byl vyhověl jejímu přání, ale poněvadž viděl, že to není možné, poslal jí a jejím dcerám list, ve kterém je těšil a povzbuzoval, aby se zcela odevzdaly do vůle Boží, že i když jej nyní nemohly vidět živého, spatří jej po smrti.

*Podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma*

a podle Spisů sv. Františka a sv. Kláry zpracoval BS

USILOVAT O MÍR PO VZORU SV. FRANTIŠKA

V Assisi, městě svatého Františka, proběhl dne 4. 9. 2006 mezinárodní mítink na téma „Za svět míru, náboženství a kultury v dialogu.“ Setkání organizuje římská komunita Sant'Egidio ve spolupráci s umbrijskou biskupskou konferencí. Letošní setkání z cyklu „Lidé a náboženství“ chce připomenout také první „Světový den modliteb za mír“, svolaný Janem Pavlem II. do Assisi před dvaceti lety, 27. října 1986.

„Nemáme obavy z opakování této události v Assisi. Právě náboženské tradice přece učí, že abychom došli k jádru, je třeba opakovat a jít do hloubky. Jsme přesvědčeni, že logika tohoto setkání je stále potřebnější, zvláště dnes, kdy se zdá, že svět hledá řád v konfliktech a v rozhodnutích, které se konflikty inspirují.“ - říká zakladatel komunity Sant'Egidio, Andrea Riccardi.

Do města svatého Františka se sjeli představitelé různých náboženství, mezi nimi vrchní rabín z Haify, Shear-Yashuv Cohen nebo Ibrahim Ezzedine, poradce vládní rady Spojených Arabských emirátů. Zastoupeny jsou všechny denominace křesťanského východu a západu. Katolickou církev reprezentuje kardinál Paul Poupard, předseda Papežské rady pro kulturu a pro mezináboženský dialog a kardinál Stanislaw Dziwisz. Dvoudenní program zahrnuje 12 diskusí u kulatého stolu s širokým obsahovým rozpětím, od mezináboženské-

ho dialogu a ekumenismu po otázky globalizace a soužití různých kultur. Setkání zakončí společné procesí do Dolní baziliky sv. Františka, kde budou přednesena poselství jednotlivých delegací a účastníci připojí své podpisy pod výzvu k míru. Závěrečné ceremonie se zúčastní také italský prezident, Giorgio Napolitano.

Zvláštní poselství zaslal shromáždění do Assisi Svatý otec. Benedikt XVI. poukazuje na prorocký charakter setkání, které svolal před dvaceti lety do Assisi jeho předchůdce, Jan Pavel II. Znovu zdůrazňuje, že náboženská příslušnost se nesmí stávat důvodem nebo záminkou k agresí vůči jiným lidem. Zároveň varuje účastníky mítinku před „synkretistickými interpretacemi, založenými na relativistických koncepcích.“ Také společná modlitba za mír má respektovat odlišnosti vlastní jednotlivým náboženstvím. Vzájemné sblížení, vysvětluje dále Benedikt XVI., „nesmí vytvářet dojem, že ustupujeme onomu relativismu, který od základu popírá smysl pravdy a možnost k ní dospět.“ Náboženství a modlitba má spojovat a ne rozdělovat, připomíná Svatý otec. Proto je třeba pracovat na odstranění bariér a po vzoru Svatého Františka, od jehož konverze letos uplyne 800 let, usilovat o ideál míru.

Nemáme-li zradit Františkovo poselství, přiče v závěru svého listu Benedikt XVI., musíme mít stále na paměti, že klíčem k jeho chápání bratrství mezi všemi lidmi bylo radikální rozhodnutí pro Krista.

job, RaVat

Promluva Benedikta XVI. při návštěvě Manoppella, 1. září 2006

Hledat Ježíšovu Tvář musí být touhou všech křesťanů

Drahý bratře v biskupském úřadě, drazí bratři a sestry!

Chtěl bych v první řadě poděkovat Pánu za dnešní prosté a důvěrné setkání na místě, kde můžeme rozjímat o tajemství božské lásky, když nazíráme ikonu Svaté Tváře. Vám, všem přítomným patří můj vřelý dík za vaše srdečné přijetí, ochotu a diskretnost, kterou jste dopřáli této méj soukromé pouti. (...) Vděčná zmínka nakonec patří komunitě otců kapucínů, která nás hostí a která již po staletí pečuje o tuto svatyni, jež je cílem mnoha poutníků.

Když jsem se před chvílí modlil, myslel jsem na první dva Apoštoly, kteří povzbuzeni Janem Křtitelem, následovali Ježíše u řeky Jordán – jak čteme na začátku Janova evangelia (srv. J 1,35-37). Evangelista vypráví, že Ježíš se k nim obrátil a zeptal se jich: „Co hledáte?“ Oni odpověděli „Rabbi, kde bydlíš?“ A on: „Pojďte a uvidíte“ (srv. J 1,38-39). Ještě tentýž den jej oba následovali a učinili nezapomenutelnou zkušenost, která je přiměla říci: „Našli jsme Mesiáše!“ (J 1,41). Ten, koho před chvílí považovali za obyčejného „rabbiho“, obdržel velmi přesnou totožnost, staletými očekávanou totožnost Krista. Jak dlouhou cestu však ještě ve skutečnosti měli tyto učedníci před sebou! Nedovedli si ani představit, jak hluboké by mohlo být tajemství Ježíše z Nazareta; jak nezbadatelnou a záhadnou by se mohla ukázat jeho „tvář“. Dokonce tak, že po třech letech prožitých společně uslyší jeden z nich, Filip, při poslední Večeři: „Tak dlouho jsem s vámi a ty mne neznáš, Filipe?“ A potom následují slova, která vyjadřují veškerou novost Ježíšova zjevení: „Kdo viděl mne, viděl Otce“ (J 14,9). Teprve po jeho Utrpení, když jej potkají vzkříšeného a když Duch osvítí jejich mysl i jejich srdce, apoštolové porozumějí významu slov, která jim Ježíš řekl, a uznají v Něm

Petr našich dnů

Božího syna, Mesiáše, příslibeného ke spáse světa. Potom se stanou jeho neúnavnými posly a svědky odvážnými až k mučednictví.

„Kdo viděl mne, viděl Otce.“ Ano, drazí bratři a sestry, abychom „viděli Boha“ je třeba poznat Krista a nechat se prostoupit jeho Duchem, který uvádí věřící „do celé pravdy“ (srv. J 16,13). Kdo se setká s Ježíšem, kdo se Jím nechá přitáhnout a je připraven jej následovat až k oběti života, osobně zakusí, jako On na kříži, že pouze „zrno, které odumře“, které padne do země a odumře, „přinese hojný užitek“ (srv. J 12,24). Toto je cesta Kristova, cesta úplné lásky, která přemáhá smrt: kdo se po ní vydá a „nenávidí svůj život na tomto světě, uchová si ho pro život věčný“ (J 12,25). Žije totiž v Bohu už na této zemi, vtažen a proměněn jasmem jeho tváře. Toto je zkušenost pravých přátel Božích, svatých, kteří poznali a milovali v bratřích, zejména těch nejchudších a potřebných, tvář Boha, dlouze s láskou nazíraného v modlitbě. Oni jsou pro nás povzbudivými příklady k následování; ujisťují nás o tom, že vydáme-li se věrně touto cestou, cestou

Manoppello, šestitisícové městečko, ležící v italské Abruzii, historické provincii Neapolského království. V pozadí hora Gran Sasso.

lásky, pak také my – jak zpívá žalmista – se nasýtíme přítomností Boží (srv. Ž 16[17], 15).

„Jesu... quam bonus te quaerentibus!“ – Jak jsi dobrý, Ježíši, k těm, kdo Tebe hledají!“: tak jste před chvílí zpívali ve starobylém hymnu „Jesu, dulcis memoria“, který bývá připisován sv. Bernardovi. Je to hymnus, jenž nabývá jedinečnou výmluvnost na tomto poutním místě zasvěceném Svaté Tváři a který odkazuje k myšlenkám Žalmu 23 (24): „To je pokolení těch, kdo po něm touží, kdo hledají tvář Jakubova Boha“ (v. 6). Avšak kdo je tím „pokolením“, jež hledá Boží tvář, jaké pokolení je hodné „vystoupit na Hospodinovu horu“ a „stát na jeho svatém místě“? Žalmista to vysvětluje: jsou to ti, kteří mají „nevinné ruce a čisté srdce“, kteří nemluví lež, kteří nepřísaňají křivě na škodu bližního (srv. vv.3-4). Ke vstupu do společenství s Kristem a nazírání jeho tváře a rozpoznání Pánovy tváře ve tvářích bratří a v každodenních událostech je proto zapotřebí „nevinných rukou a čistého srdce“. Nevinných rukou, tzn. bytí osvíceného pravdou lásky, která přemáhá lhostejnost, pochybnost, lež a sobectví; a kromě toho je zapotřebí také čistých srdcí, srdcí uchvácených božskou krásou, jak říká malá Terezie z Lisieux ve své modlitbě ke Svaté Tváři, srdcí, do nichž je vtisněna tvář Kristova.

Drazí kněží, zůstává-li vtisněna ve vás, pastýřích Kristova stádece, svatost jeho Tváře, nebojte se, neboť i věřící svěřeni vaší péči Jí budou uchvázeni a proměněni. A vy, seminaristé, kteří se připravujete být zodpovědnými průvodci křesťanského lidu, nenechte se přitahovat ničím jiným než Ježíšem a touhou sloužit jeho Církvi. A podobně bych rád přál i vám, řeholníci a řeholnice, aby každá vaše činnost byla viditelným odrazem božské dobroty a milosrdenství. „Hledám Tvou Tvář, Pane“: hledat Ježíšovu Tvář musí být touhou nás všech křesťanů; my jsme totiž „pokolením“, které v této době hledá jeho tvář, tvář „Jakubova Boha“. Vytrváme-li v hledání Hospodinovy tváře, bude na konci naší pozemské pouti On, Ježíš, naší věčnou radostí, naší odměnou a slávou navždy: „Sis Jesu nostrum gaudium, qui es futurus praemium: sit nostra in te gloria, per cuncta semper saecula“.

Toto je jistota, která oživovala svaté vášeho kraje, mezi nimiž bych rád zmínil zvláště Gabriela od Bolestné Panny Marie a Kamila de Lellis; jim patří naše uctivá vzpomínka a naše modlitba. Se zvláštní myšlenkou úcty se však nyní obracíme na „Královnu všech svatých“, Pannu Marii, kterou ctíte v mnoha svatyních a kaplích roztroušených v údolích a horách kraje Abruzzo. Kéž nám pomáhá Matka Stvořitelova také při respektování přírody, velkého Božího daru, který zde můžeme obdivovat, když hledíme na úžasné hory, jež nás obklopují. Tento dar je však stále vystaven vážnému nebezpečí znehodnocení a je tedy třeba jej bránit a chránit. Je to naléhavost, která, jak pozname-

Kapucínský kostel "Svaté tváře" v Manoppellu.

nal váš arcibiskup, je příhodně zdůrazněna Dnem úvah a modliteb za záchranu stvoření, který právě dnes připomíná Církev v Itálii.

Drazí bratři a sestry, ještě jednou vám děkuji za vaši přítomnost a vám všem a vašim drahým uděluji Boží požehnání starobyrou biblickou formulí:

„Hospodin ať vám žehná a ať je vaší stráží. Ať nad vámi rozjasní svou tvář a smiluje se nad vámi. Ať k vám svou tvář obrátí a naplní vás pokojem.“ (Num 6, 24- 26). Amen.

*Přeložil Milan Glaser
Česká sekce Vatikánského rozhlasu*

Svatá tvář z Manoppella

Rouška, zvaná Volto Santo (Svatá tvář), nacházející se v malém městečku Manoppellu ve střední Itálii je plátno o rozměrech 17 x 24 cm, na němž je podle tradice zobrazena Ježíšova tvář. Tuto relikvii měla přivést do Říma a předat papeži, sv. Klimentovi, sv. Veronika z Jeruzaléma, která jí při křížové cestě utřela Ježíšovi tvář.

V dalších stoletích byla rouška uchovávána v bazilice sv. Petra, ale na začátku 16. stol. při stavebních pracích byla odcizena. Okolnosti, za jakých byla r. 1506 nalezena v městečku Manoppellu, jsou nejasné. Zde je dosud uchovávána v prosklené monstranci.

Látka, z níž je rouška utkána, je podle odborníků velmi jemná tkanina zvaná mořské hedvábí. Hedvábnou nit tvoří některé druhy mlžů. Charakteristickou vlastností této neobyčejné, ve starověku nejdražší látky, je to, že na ni nelze malovat; do jisté omezené míry ji však lze barvit. Okolnosti, za jakých na ní vznikl obraz, jsou dosud neobjasněné. Zastánci názoru o jeho pravosti zdůrazňují,

že s ohledem na vlastnosti tkaniny, zobrazení Svaté tváře nemůže být dílem člověka. Jako klíčový argument, hovořící pro mimořádnost jeho vzniku, je předkládán pokus, při němž se rouška přiložila na Turínské plátno. Kresby na obou látkách se shodovaly jak v proporcích tváře, tak v rozložení ran.

Na téma Veronikiny roušky byly napsány četné knihy a vědecké práce. Agentura ANSA zaregistrovala, že mezi zastánci její pravosti je i levicový starosta Manoppella, Gennaro Matarazzo. „To není jen otázka víry, dokázaly to věrohodné vědecké pokusy,“ řekl. ●

foto: www.manoppello.pl

Látka roušky z Manoppella je poloprůhledná. Při pohledu proti světlu obraz není vidět.

PŘIPODOBNIŤ SE KRISTU, VSTOUPIT DO ŠKOLY MATKY

Maria, Matka Boží, je také matkou lidí. S počátkem mateřství ve vztahu k Božímu Synu začalo i duchovní mateřství k lidem. Oznamil je sám Pán Ježíš na Kalvárii, kdy řekl Matce „ženo, hle, tvůj syn“ a milovanému učedníkovi „hle, tvá matka.“

Zázrak v galilejské Káně a události na Kalvárii představují svorku spojující začátek s koncem Ježíšova veřejného působení. V obou epizodách se objevuje Ježíš, Maria a učedníci; v obou se Ježíš obrací na Matku slovy „Ženo“; v Káně nepřišla ještě „Ježíšova hodina“, která se uskutečnila teprve na Kalvárii. Mariina přítomnost u kříže je tedy velmi silně vepsána do tajemství spásy.

JEŽÍŠOVA ZÁVĚŤ

Popis „Ježíšovy závěti“ z kříže je opřen o tzv. „schéma zjevení“, neboli o jistou literární formu používanou inspirovanými autory k oznámení

nějakého důležitého poslání (dosud nezjeveného) určeného jistě osobě. Slavnostní prohlášení začíná slovem „hle“. Tato forma je použita v popisu scény u kříže, a proto slova určená Marii považujeme za zjevení důležité nové mise Matky Kristovy v dějinách spásy.

Výše uvedenou skutečnost podtrhává věta: „Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce splnilo Písmo, řekl: Žízním.“ (J 19, 28). Ježíš věděl, že „vše je dokonáno“, a to se konstatuje bezprostředně po slovech: „Hle, tvůj syn... hle, tvá matka.“ Dílo spásy bylo tedy doplněno o další důležité gesto, kterým teprve bylo vše dokonáno.

Ježíšova slova: „Hle, tvůj syn... hle, tvá Matka,“ byla nejen projevem starosti Jediného Syna o svou Matku, ale Ježíš tím, že odevzdal milovaného syna své Matce, zjevil také pravdu o Mariině nadpřirozeném a univerzálním mateřství.

MILOVANÝ UČEDNÍK

Čím je ono mateřství, to si ještě lépe uvědomíme, když si odpovíme na otázku: Kým je milovaný učedník? Podle starověké tradice, pocházející již od sv. Ireneje (2. stol.), je milovaným učedníkem sv. apoštol Jan, který je typem a reprezentantem každého Kristova učedníka. Svou závěť nám Ježíš v apoštolu Janovi dal svou Matku, která od té doby plní své univerzální mateřské poslání. Nazýváme ji Matkou milosrdenství, Útočištěm hříšníků, Ustavícnou pomocí, Potěšitelkou, Prostřednicí atd. Všechny tyto tituly jsou vyjádřením skutečnosti jejího mateřského poslání, zjeveného na Kalvárii.

Co udělal „milovaný učedník“? Učedník vzal Marii k sobě. Řecké slovo „vzít“ se překládá také jako „přijmout“ s důrazem na osobní charakter tohoto přijetí, podbarvený láskou, přejícností a blízkostí. Jedinou osobou, kterou věřící přijímá, je kromě Ježíše také Maria. Sv. Jan nám chtěl pravděpodobně říci, že Ježíšovu Matku je třeba přijmout jako samotného Ježíše, tzn. s vírou a láskou. Toto učinil „milovaný učedník“ – přijal ji k sobě, do svého domu, do svého života.

Totéž udělala Církev, která přijala Marii k sobě skrze mariánskou úctu. Nejlépe je to vidět v liturgii, především eucharistické, kde se Mariina přítomnost projevuje v celém jejím průběhu: ve všeobecném úkonu kajícínosti, přes vyznání víry, skrze všechny anafory neboli eucharistické modlitby. Její přítomnost se dále zviditelňuje v příležitostných textech mše sv. určených na mariánské památky a svátky a při tzv. votivních mších o Paně Marii.

POSLUŠNOST VÍRY

Ježíšova závěť je určena každému z nás. Mariánská úcta je přímo formou „poslušnosti víry“.

Otcovým darem lidstvu je Ježíš. Darem Otce i Syna je také Duch Svátý. Jsou to největší a s ni-

čím jiným nesrovnatelné dary lidstvu. Ježíšovým darem Církvi je mezi mnohými jinými dary také dar vlastní Matky. Na kříži umírající Ježíš daroval učedníkovi a v něm všem svým učedníkům svou vlastní Matku. Tato scéna je zjevením teologické pravdy o Mariině duchovním mateřství, které je podstatným prvkem Božího plánu spásy, jeho sebezjevení v Ježíši: přijetí tohoto Božího zjevení je tedy projevem „poslušnosti víry“ vůči Bohu, který se zjevuje.

Maria jako duchovní Matka je tedy Ježíšovým darem pro nás: přijetí jeho daru je naplněním jeho vůle, kterou by měl každý z nás uskutečňovat. A samotné přijetí onoho daru má podle Jana Pavla II. svou podstatu v přijetí závazku „připodobnit se Kristu, vstoupit do školy Matky a nechat se jí doprovázet“.

Ve výše uvedené větě papež vyslovil nehlubší podstatu mariánské úcty, která obsahuje její následování a prosbu o její mateřskou přímluvu.

P. Siwak, RN

„To činite na mou památku“ (Lk 22,19).
V „památce“ Kalvárie je přítomno všechno, co Kristus vykonal ve svém utrpení a ve své smrti. Proto nechybí to, co Kristus vykonal také pro Matku a v náš prospěch. Jí totiž svěřil milovaného učedníka a v něm jí svěřuje každého z nás: „Hle, tvůj syn!“ Stejně říká také každému z nás: „Hle, tvá matka!“ (srov. Jan 19, 26-27).

Prožívat v eucharistii památku Kristovy smrti znamená také stále přijímat tento dar. Znamená to vzít k sobě podle Janova příkladu tu, která je pokaždé dávana jako Matka. Znamená to přijmout zároveň závazek připodobnit se Kristu, vstoupit do školy Matky a nechat se jí doprovázet. Maria je přítomna s církví a jako její Matka v každé naší eucharistické slavnosti. Jsou-li církev a eucharistie neoddělitelnými skutečnostmi, totéž je třeba říci o dvojici Maria a eucharistie. Také proto je vzpomínka na Marii při slavení eucharistie již od antické doby jednomyslná v církvích Východu i Západu. (EdE, 57)

Jubilejni 10. FSM

Desítky mladých se letos již podesáté sjely ze všech koutů republiky (i zpoza jejích koutů, přesněji „přímou z Slovenska“) na poutní místo Cvilín. Už po deset let zde, před milujícím srdcem sedmibolestné Matky Boží, na místě to vskutku požehnaném, obdařeném mnoha milostmi, se koná Františkánské setkání mládeže. Na začátku byla myšlenka polského minority, otce Krzystofa, pokusit se napodobit to, co probíhá v jeho rodném Polsku – setkávání mladých lidí fascinovaných osobou sv. Františka, společné prožití několika dnů vyplněných důvěrným spojením s Pánem, s druhými a v neposlední řadě též právě s postavou Prostáčka Božího. Tuto myšlenku doprovázely skromné představy o budoucnosti této akce. A ejhle – deset let je fuč, ale FSM se stále drží. A jak!

„Každé to setkání je v něčem jiné a mě se moc líbí, že to není masovka, těch sto padesát lidí, to je takové, že se poznají, je dobrá atmosféra, prostor na program, který zanechává hlubší duchovní prožitek těchto pěti dnů,“ říká Lucie z Roudna u Bruntálu, zkušený šestinasobný mazák. To Lenka z Kroměříže, klasický „FSMácký“ bažant, před svým odjezdem zase prohlásila: „Předčilo to mé očekávání.“ Je to sice otřepaná fráze, ale na této akci platí obsah těchto slov plně, a hned dvakrát.

Letos to bylo takové bilanční setkání. Jubileum si bilancování přímo žádá, a tak „staří“ vzpomínali na „mladá“ léta. A pak tu byl samotný program výročí, který byl poskládan jako jakási liturgický rok ve zkratce. Každému dny bylo věnováno jedno liturgické období. Tak jsme mohli od adventu přejít k době vánoční a následně pak k postní, velikonoční, abychom se rozešli na Letnice. Vlastně jako apoštolové. Nešlo však o žádnou parodii nebo frašku. To ani omylem. Důkaz místo slibů? Tady je: „Touha dávat dál, sejít dolů a žít to v obyčejných chvílích,“ potvrzuje Markéta ze Žďáru nad Sázavou skutečnost, že tyto dny rozhodně měly smysl. Nebyla dozajista sama, kdo bytostně pocítil nabyté bohatství a sílu, radost a pokoj, tu touhu žít lépe, touhu žít s druhými a pro druhé.

Ze všech tam nahoře (myšleno na Cvilíně) vyzařovalo: z každého kněze vyvěrala, prýštila, ba

přímo tryskala hmatatelná láska, láska otce, pastýře, láska dítěte Božího, láska k Bohu, k Nejsvětější Panně, k lidem, k nám všem. Z mládežníků čišela z daleka viditelná radost ze zakoušení přítomnosti Boží, z milosti, kterou Duch Svátý rozhodně neškudlil, ze společenství.

To poslední byl ostatně i jeden z cílů letošního FSM. Však to taky nynější velký šéf – P. Řehoř – při poslední homilii výslovně zdůraznil: „Žijeme-li spolu, naplňuje nás Duch Svátý, máme komu co dávat, koho milovat. Nic velikého, jen být jeden pro druhého, jeden druhému odpouštět, dávat, povzbuzovat ho. Proto Pán Ježíš nebo sv. František posílali učedníky po dvou – aby byli spolu, aby měli koho milovat; jsem-li sám, miluji sebe, je to sebeláska. Prosme, ať nás Duch Svátý naplní pokojem, láskou, radostí, abychom to dávali druhým lidem, všem lidem, ke kterým půjdeme!“

Hodně mladých bude kráčet asi určitě s upřímnou „touhou dávat dál“, mnoho mladých získalo „tako-

vej náboj“, jak poznamenala Evelyná z Brna, díky „společnému setkání s Bohem.“ Jedním z tradičních bodů programu je i tzv. večer smíření. Večer, kdy je v potměném kostele, za doprovodu scholy a před vystavenou Nejsvětější svátostí, po celém obvodu kostela možnost pozorovat několik nápadně podobných dvojic. Tvoří je zpovídající kněz a kající. Složení dvojic se mění, ale jedno mají všechny společné: vyznání vin ze strany jedné a rozhřešení „skrze tuto službu Církve“ jako odpověď ze strany druhé. „Včera to pro mě bylo strašně očišťování, jak jsem to prožívala včera, to bylo moje zmrtvýchvstání“ – Michaela ze Sehradice u Luhačovic.

Anebo takový František z Olomouce: „Asi jsem nejméně pocítil takovou zcela praktickou přítomnost Boha v životě. Dostal jsem schopnost důvěřovat, Cvilín byl pro mne o důvěře, u mne se vyřešila jedna taková záležitost – na základě důvěry v Boha a díky přednášce sestry Dominiky, která mi ležela v hlavě půl roku. Ještě jednu zkušenost: někdy se má člověk připravit, že Bůh vezme jeho slova doslova. A někdy člověka překvapí, co je v té jeho prosbě obsaženo.“

Stačí vám to k tomu, abyste si udělali alespoň přibližný obrázek o tom, co to znamená

Františkánské setkání mladých? Co se tam dělo a co to znamenalo pro účastníky? Už jen pro jediné toto svědectví lze všechny námitky „proti“ smést lehce se stolu. Cituji dotázané přesně, jak jsem je slyšel, bez příkras, bez úprav. Když říkám slyšel, myslím tím slyšel – přímo na místě, v posledním den celé akce. Nic takového jako dopisy či emaily s odstupem času a s promyšlenými formulacemi. Spontánní prožívání, spontánní hodnocení, spontánní přijímání Božího působení, spontánní odhodlání to žít. Nejen se pár dní bavit, veselit, prožívat jakousi horu Tábor a zůstat na ní. Ne! Touha „sejít dolů a žít to v obyčejných chvílích“. Tak, jak říká svatý František: „Bratři, dokud máme čas, konejme dobro!“

Já tam nahore byl. Teď jsem tady dole, cvilínský kostel Panny Marie Sedmibolestné mám jako Krnovák před očima. V uplynulých dnech jsem tam též hodně dostal. Vlastně všechno to, co jsem potřeboval, s čím jsem tam šel, o čem všem jsem tam nahore Matce Boží řekl. Viděl jsem a cítil, co se tam dělo, bylo to opravdu o něčem, resp. o Někom. Bylo to požehnané. I to jsem vnímal. Bohu díky! Svatý Františku, oroduj za nás!

Libor Rösner, foto: bB

Vynahradila jsem si to, o co byla naše generace ochuzena...

Už od doby, kdy skončila totalita, jsem občas všeho nechala a se svými dvěma dcerami chodila za Pánem na různá setkání mladých, abych si tak vynahradila to, o co naše generace byla ochuzena. Proto jsem skoro pokaždé aspoň „přivoněla“ k atmosféře františkánských setkání na Cvilíně.

Tentokrát mi Pán umožnil, abych z 16. Františkánského setkání mládeže na téma „Oslavujte Hospodina“, prožila skoro celý jeden den.

Už když jsem šlapala do schodů, byly slyšet z chrámu P. Marie Sedmibolestné ranní chvály. Vešla jsem tiše do svatyně a zůstala vzadu, abych nerušila. Vnímala jsem tu úžasnou atmosféru asi 200 mladých lidí z Jihlavy, Brna, Olomouce, Opavy a možná odjinud, kteří by mohli prožívat začátek prázdnin úplně někde jinde, ale byli tady!

Po ranních chválách jsme si „sykali“ popel na hlavu, neboť byla postní doba a Jonáš přicházel do Ninive... V 10 hodin jsme společně prožili primiční mši s obnovou kněžských slibů a po ní následovalo svědectví 3 novokněží. Všichni mladí lidé včetně řeholníků, řeholnic a novokněží byli naplnění radostí, pokojem, nechyběl humor a co mě nejvíce oslovovalo, byla jejich pravdivost a opravdovost. Chrámem zazněval nejen krásný zpěv, ale často i bouřlivý potlesk.

Ve 13 hodin byl oběd. „Děcka“ si posadala různě na trávu, bylo slyšet smích. Dostala jsem talíř polévky. Chutnala výborně. Po obědě byla chvíle odpočinku a ve 14.30 hod. byla v kostele přednáška. Byla zajímavá, ale před koncem jsem se tiše vytratila, abych si zašla do vojenského stanu, ve kterém byl vystaven živý

Pán Ježíš. Nádherně se vyjímal nebo spíše zářil uprostřed žlutohnědých závěsů a sluníčko, které pronikalo malým okénkem, mu ještě dodávalo na tajemnosti a kráse. Poklekla jsem a děkovala Mu za to, že tu mohu být, za všechno, co mi dává, za tyto mladé lidi a za všechny, kteří tato setkání pro ně připravují.

Z kostela se ozval potlesk, přednáška skončila a mladí přicházeli do ticha této prosté svatyně.

Pak se mládež rozdělila do skupinek a já se tiše rozloučila. Nechtělo se mi odcházet, v kostele se chystal Boží hrob a další den byly Velikonoce... Cítila jsem se svěží, načerpala jsem sílu i odvahu do všedních dnů. Byla jsem určitě nejstarším účastníkem setkání (56 let), ale připadala jsem si jako jedna z nich a v mém srdci byla vděčnost Pánu i naší nebeské Mamince za setkání s nimi, se svými dcerami, s celou františkánskou rodinou. A to byl pouze jeden ze dnů, které tam prožili ostatní...

Pokoj a dobro!

Magdalena Jurášková

Jednou jsem vzal děti do kina. Můj syn Honzík, kterému bylo sedm let, netrpělivě čekal na začátek filmu. Zatímco se na plátně střídal reklamy, Honzík mi znuděně položil nesmrtelnou otázku: „Tati, kdy to začne?“ „Za pár minut, broučku,“ odpověděl jsem. Neuběhla ani minuta, když se Honzík zeptal znovu: „Tati, kdy to začne?“ „Už za chvíličku,“ řekl jsem. Když se Honzík otázel potřetí, odpověděl jsem: „Honzičku, neptej se mě pořád na totéž, buď trochu trpělivý a čekej.“ Honzík se snažil ze všech sil vyčkávat, až se nakonec dotázal: „Tati, a můžeš urychlit čas?“

Před léty skupina psychologů uskutečnila jednoduchý pokus se čtyřletými dětmi. Dítě bylo ponecháno na několik minut samo v pokoji, kde na stole ležel bonbón. Experimentátor mu říkal, že pokud bude hodné a chvíličku počká, než se vrátí, a bonbón nesní, tak pak za odměnu dostane dva. Děti se samozřejmě chovaly různě. Některé se okamžitě vrhaly na sladkost, jiné trpělivě čekaly. Nejzajímavější v tomto experimentu

je budoucnost oněch dětí, protože psychologové je pozorovali ještě mnoho let potom. Zjistilo se, že děti, které dokázaly překonat pokušení a trpělivě čekaly, až se experimentátor vrátí, později v dospělosti mnohem lépe zvládaly obtížné životní situace.

Byly mnohem odolnější proti skleslosti, apatii, depresi. Vytrvalost, setrvání v rozhodnutí navzdory pokušením, se tedy projevila jako klíčová schopnost pro úspěšný dospělý život.

Vytrvalost však nesmíme zaměňovat s tvrdohlavostí. Magda se přihlásila do kurzu němčiny. Po několika měsících bylo zřejmé, že učivo není schopna vůbec zvládnout. Nad učením trávila stále více času na úkor přebývání s rodinou. Děti se začaly chovat nesnesitelně, protože máma byla stále zaměstnána „biflováním“. A především její úsilí nepřinášelo prakticky žádný měřitelný efekt. Případ Magdy to je právě tvrdohlavost – usilování o něco, co přináší jen negativní výsledky.

Naopak vytrvalost znamená dotahování začatých úkolů do konce, setrvání navzdory těžkostem, čerpání uspokojení z jejich uskutečňování v termí-

Vytrvalost

nu, schopnost soustředění bez podvolování se roztekanosti. Problémem může být pocit znechucení, námaha, objektivní překážky, které se však dají překonat. V případě tvrdohlavosti bychom se snažili dovést k úspěšnému konci i ty věci, u kterých jsme se již mnohokrát přesvědčili, že toho nejsme schopni. To je velký rozdíl.

Samozřejmě nejlepší je, když se vytrvalosti učíme již od dětství. Může to být např. učení hře na hudební nástroj, svěření starosti o zvířátko nebo zapojování dítěte do úklidu domu. Avšak pokud nám chybí vytrvalost jako dospělým, tak nejsme dosud ztraceni. Na tom se dá ještě pracovat.

Prvním krokem cvičení vytrvalosti je rozdělení téžkých, dlouhotrvajících úkolů na etapy s přidáním času na přemýšlení. Jednoduchý příklad: je třeba umýt velmi znečištěnou podlahu v šestipokojovém bytě. Je to skličující vyhlídka. Ale když si naplánuješ, že po každém pokoji si uděláš přestávku k zhodnocení svého pracovního postupu, jednodušeji to zvládneš. Soustředíš se jen na tu část, kterou zrovna děláš a pak hodnotíš efektivitu. Průběžné hodnocení je snad věcí samozřejmou, ale byl jsem překvapen, když jsem zjistil, jak málo lidí to dělá. Sled činnosti: etapa – hodnocení – vylepšení pracovních metod, velmi účinně cvičí vytrvalost.

Určitě se nejlépe trénuje spolu s jinými. Proto doporučuji cvičení pro celou rodinu – pro mámu,

tátu a děti. Pravidelně si jednou týdně vymyslete úkol, u kterého je třeba vyzbrojit se trpělivostí. Může to být společné pečení buchty, vystřihování a lepení papírové skládačky, psaní společné rodinné pohádky, pěstování řeřichy. Je také možné jít na ryby, nebo jít před dům s drobkou a čekat až se slétnou holubi. Mezi jiné úkoly vyžadující trpělivost patří např.: jít na procházku s úmyslem najít něco konkrétního: bílý kamének, chrpu, upozorovat straku nebo veverku atd. Podobná cvičení pomáhají jak nám, tak i našim dětem uvědomit si, že v životě se máloco děje „na zavolání“, většinou je třeba trpělivě čekat. A čekání na něco příjemného, co se nám určitě splní, je zvláště radostné.

Ještě jedna věc se může hodit. Projít si v paměti situace, v nichž jsem uměl být trpělivý, a vyhledat příčiny, proč jsem to dokázal. Marek, který se zpravidla ihned rozčílil a znechutí, uměl vytrvale šetřit peníze na počítač. Když uvažoval o tom, jak se mu to povedlo, zjistil, že měl před očima motivující, pro sebe důležitý a dosažitelný cíl. Tento poznatek si převedl na učení a dohodl se s rodiči, že za dosažení dobrých známek z matematiky bude moci jezdit o víkendech s kamarády na výlety. Tato metoda je dobrá v tom, že i ta nejnetrpělivější osoba mívá okamžiky houževnatosti. Pokud dovedeme promyslet a objevil to, co nás motivuje k trpělivosti, můžeme to použít i v jiných situacích.

Justyn Pokora, Žrodlo 27/2006, foto: Radas

O nestálosti srdce a o Bohu jako posledním cíli

Kristus hovoří k duši

Synu nevěř svým náladám; ta, kterou máš nyní, se rychle změní v jinou. Pokud žiješ, podléháš změnám, i když nechceš; hned jsi veselý, hned smutný; tu zbožný, tu zas roztržitý; tu pilný, tu zas lenivý; teď upřímně vážný, vzápětí lehkovážný.

Moudrý a opravdu duchovní člověk se však povznáší nad tyto proměny, nedbá na to, co právě cítí, nebo kam vane vítr nestálosti, nýbrž na to, aby všechno usilování ducha zdárně špelo k nezbytnému a žádoucímu cíli. Neboť jen tak může člověk zůstat neochvějně jeden a týž, bude-li čistým okem svého úmyslu hledět uprostřed tolika zvrátů nepřetržitě na mne jediného.

Čím je pak čistší ten pohled dobrého úmyslu, tím pevněji se krácí uprostřed rozličných bouří. Jenže mnoha lidem se zrak čistého úmyslu kalí; neboť jakmile se vyskytne něco příjemného, hned se po tom ohlížejí. Jen zřídka se najde ten, kdo by byl úplně bez kazu sobectví. (...)

Zrak dobrého úmyslu je tedy třeba očistit, aby byl prostý a přímý, a upírat jej přes všechny překážky na mne.

Tomáš Kempenský, Následování Krista

Slovo Bůh v čínském jazyce existuje teprve 400 let

První čínský katechismus o. Mattea Ricciho z roku 1607 vyšel poprvé v italském překladu

Před 400 lety byl sepsán první katechismus v čínském jazyce a v těchto dnech byl vůbec poprvé od svého napsání přeložen a publikován. Vydala jej Papežská univerzita Urbaniana v rodném jazyce jeho autora, italského jezuita o. Mattea Ricci. Nese název *Pravý význam Pána nebes*. Až dodneška byl tento text nepřístupný pro Evropany, neznalé čínského jazyka. A dnes, paradoxně, a jakoby zpětně, dává jeho publikace možnost také Evropanům poznat blíže čínskou mentalitu.

Závažnost problému komunikace v odlišné kultuře, se kterým se tehdy museli potýkat misionáři v největší zemi světa ozřejmí jednoduchý příklad. Je jím už samotné slovo Bůh. Autor tohoto katechismu totiž musel vymyslet nejprve čínský ekvivalent ke slovu Bůh, aby mohl vůbec začít s tím, kvůli čemu se do Číny vydal, totiž hlásat evangelium. Mandarínská čínština, myšlenkově poplatná konfucianismu, znala pouze výraz „nebeské posláni“.

Pro pojem božství neměl vhodné slovo ani z Indie importovaný buddhismus, ani místní taoismus. Idea božství, která je přítomna v těchto náboženstvích, totiž obsahuje tak trochu všechno i nic. Problém vyřešil Matteo Ricci roku 1607 právě při sepisování tohoto katechismu. Bůh se tedy čínsky řekne Tian Zhu a znamená to Pán nebes. Za vznikem tohoto slova se ovšem skrývá nezměrné úsilí, které na poli lingvistickém, filosofickém a politickém vyvinul tento misionář-průkopník, aby přiblížil křesťanskou kulturu Evropy prastaré kultuře Číny.

Matteo Ricci z Tovaryšstva Ježíšova je doslova úplným opakem cestovatele Marka Pola. Zatímco ten totiž vyprávěl užaslým posluchačům v Evropě na konci 13. století o říši Kublaj Chána, Matteo Ricci čelil opačnému úkolu. Snaží se křesťanský Západ vylíčit a takřka akreditovat jako civilizaci hodnou úcty v Číně, tedy v zemi, která je přesvědčena o svém výsadním postavení ve světě. Na rozdíl

od Marka Pola, který poznal jen mongolskou císařskou dynastii a který se nikdy nenaučil čínsky, začal se tento jezuitský kněz učit mandarínskou čínštinu i zvyky většinového čínského etnika Han. Obléká se jako mandarin. Oproti františkánům a dominikánům, kteří přišli do Číny o něco dříve, nepřichází sem a nevstupuje zde v duchu eurocentrismu. Dává si jméno Li Madou a Číňané mu později dali čestné jméno Xitai - Učitel Západu. Vylodil se v Číně roku 1583 ve svých 31 letech. A teprve po 24 letech, když se dokonale seznámil s východní civilizací, rozhodl se k zásadnímu kroku a napsal Katechismus. Odmítl buddhismus a taoismus, jež se jeví nejvíce nepřátelskými vůči křesťanství, a snažil se

Čínská mapa světa z r. 1620

hledat společnou řeč s konfucianismem, s nímž má křesťanství zejména v oblasti etiky mnoho společného. Konfucius je navíc velmi ctěn politickými elitami. A ty bylo zapotřebí, ne-li přesvědčit, tak alespoň zbavit podezřívavosti.

Ricciho Katechismus je pojat a sepsán jako dlouhý dialog mezi imaginárním konfuciánským mudrcem a křesťanským intelektuálem, kterého představuje sám autor. Konfucianista se ptá, vyslovuje námitky, pochybnosti, údiv, předkládá to, co mu v nauce Církve připadá jako rozpor nebo nesmysl. Ricci odpovídá klidně se svou legendární erudicí a mistrovskou rétorikou. Od prvních stránek využívá konfuciánského respektu k řádu a k hierarchii císařské moci a rozšiřuje je a uplatňuje je na samotného Boha. „Každý stát – odpovídá na zásadní pochybnost konfucianisty – každá země má svého pána. Je tedy možné, že by pouze vesmír pána neměl?“

Racionalismus a praktičnost konfuciánů využívá Ricci i v argumentaci proti buddhismu a jeho doktríně o převtělování, když píše: „Kdo může říci, že žena, kterou si bere za manželku, není reinkarnací jeho matky? Kdo může říci, že sluhové, kteří mu slouží, nejsou reinkarnací jeho vlastních pánů? Copak to není zavádění velkého zmatku do pravidel, kterými se řídí lidské vztahy ve společnosti?“

Imaginární dialog mezi čínským filosofem a západním spisovatelem má svůj šťastný konec. Konfucián, aniž by musel popřít sebe samého, nakonec po 592 argumentacích přijímá pravdu křesťanství a konvertuje. Skutečná historie křesťanství v Číně však není tak jednoduchá. Více jak 100 let po smrti o. Mattea Ricciho roku 1715 papež Klement XI. definitivně zrušil tzv. „čínský ritus“, což byl právě pokus jezuitů v Číně, který započal o. Ricci, využít některé čínské pojmy a zvyky a zavést je do katecheze i liturgie. To však bylo čínským císařem přijato s velkou nelibostí, i přesto, že se zákaz týkal pouze čínských katolíků, kterých bylo v zemi jenom zcela nepatrné množství, a že se zabýval jen interními církevními záležitostmi. Pro Čínu, která na rozdíl od Evropy neměla pojem o dualitě dvou mocí – světské a duchovní – bylo zkrátka nepřipustné, aby se kdokoli vměšoval do vnitřních záležitostí země, což způsobilo, že se křesťanství muselo nejen obejít bez politické pod-

Matteo Ricci (1552-1610), italský jezuita, od r. 1582 misionář v jižní Číně. Jeho katechismus (r. 1584) „Pravé učení o Pánu nebes“ byl vedle sedmi dalších jeho děl přijat do kánonu klasické čínské literatury.

pory, ale bylo vystaveno pronásledování, a misionáři byli ze země vykázáni.

Problém inkulturace se v Číně táhne až dodnes v podobě politického sporu o to, zda církev má být tzv. vlasteneckou, tj. na papeži nezávislou a poplatnou státu, jak si to představuje čínská vláda, anebo zda má být místní církví, jejíž společenství s římským biskupem nikterak nepopírá svrchovanost státu, v jehož hranicích existuje, jak to vidí Svátý stolec. Nedorozumění, které je dnes umocněné komunistickou ideologií, bude však dříve či později odstraněno. A cesta nastoupená katechismem o. Mattea Ricciho SJ bude pokračovat. Jeho katechismus slouží misionářům v Číně dodnes, zvláště při výuce čínského jazyka.

A nyní tedy může pomáhat i Evropanům při poznávání mentality a kultury této vzdálené země.

Milan Glaser

Česká sekce Vatikánského rozhlasu, vysíláno 8.8.2006

Ještě dnes se lze v různých publikacích dočíst, že prý Katolická církev „opovrhovala ženou“. Hloupá tvrzení, pocházející ještě z arzenálu komunistické propagandy, že prý „Církev učila, že žena nemá duši a je zplozencem ďablovým“, jsou sice už spíše výjimkou, nicméně útoky proti Církvi, která údajně „pohrdala ženou“, jsou stále aktuální. Klasickým příkladem jsou např. Morusovy „Světové dějiny sexuality“. Jaká je historická pravda?

NESMRTELNÁ DUŠE

Donedávna se ještě i na některých našich vysokých školách s naprostou vážností učilo, že prý „v 6. stol. biskupská synoda v Mocanu prohlásila, že žena nemá nesmrtelnou duši“. Nic takového na této synodě nezaznělo, neexistuje jediný dokument té doby, jenž by to potvrdoval, jde o zcela obyčejný výmysl primitivů ateistické propagandy nedávných let. Žádná synoda také nemohla nic podobného prohlásit, neboť by se tak octla v jasném věroučném bludu. Kdyby totiž Církev uvěřila, že žena nemá nesmrtelnou duši, tak proč by potom ženy křtila? Proč také zařadila mezi modlitby breviáře Magnificat Panny Marie, kde Matka Boží, největší žena v dějinách, hned na počátku říká „Velebí má duše Pána...“? Proč už ve starověku prohlásila za svaté celou řadu žen, zejména mučednic z doby pronásledování, k nimž se měli

křesťané obracet v modlitbách o přimluvu, když údajně nevěřila, že mají nesmrtelnou duši?

NEROVNOST MEZI MUŽEM A ŽENOU

Vážnější námitky, jimiž je třeba se zabývat, se však týkají nerovnosti mezi mužem a ženou, což prý Církev podporovala. Je jasné, že postavení ženy v křesťanském starověku a středověku bylo jiné než dnes. Neříkáme lepší nebo horší, zkrátka jiné. Hodnocení přenecháme čtenářům.

V antice a v jiných pohanských civilizacích byla žena na muži ekonomicky závislá, a proto mu zcela podřízená. Ve starověkém Řecku a Římě sice bylo na rozdíl od řady jiných zemí uzákoněno jednoženství, ale praxe vypadala jinak. Muž měl právo na poměr s otrokyněmi, což se nepovažovalo za manželkou nevěru. Sexuální promiskuita byla běžnou záležitostí, muž mohl podle zákonů kdykoliv vlastní manželku vyhnat na ulici bez prostředků nebo ji prodat do otroctví, jestliže se „zhlédl“ v jiné ženě. Otec rodiny, tzv. „pater familias“, měl právo nepřijmout vlastní novorozeně, které potom bylo zabito, což se uplatňovalo hlavně vůči dívkám, neboť antičtí patricijové měli přednostní zájem na mužském potomstvu. Zákony po milánském ediktu r. 313, jímž císař Konstantin udělil křesťanům svobodu, které byly formulovány v duchu křesťanské morálky, nepovolovaly rozvod a zakazovaly mužům vyhodit zákonnou manželku na ulici nebo ji prodat

do otroctví. Zabíjení novorozeňat otci rodin bylo trestáno jako vražda. To je obrovská zásluha křesťanství. Žena už nebyla bezprávná a muž musel respektovat její právo na domov, rodinný majetek a děti. Křesťanství tedy na základě těchto faktů znamenalo ve věci zrovnoprávnění ženy jednoznačně obrovský krok kupředu.

Na druhé straně je ale pravdou, že někteří církevní otcové zaujali obranný, až pohrdavý postoj vůči ženě, v níž viděli především pokušení proti životu v celibátu. Tak nalézáme v dílech sv. Ambrože, sv. Jeronýma (4. stol.) aj. tvrzení, že žena byla první, kdo v ráji zheřil proti Bohu, kdežto muž druhý, proto údajně žena je náchylnější ke hříchu než muž, a představuje pro něho pokušení. Takové názory se ale nikdy nestaly součástí církevní nauky, i když se s nimi setkáváme i ve středověku. Jsou pouze soukromým a nikoli neomylným stanoviskem mužů, kteří zasvětili svůj život Bohu v celibátu a považovali toto za nejvyšší hodnotu, proto je třeba jejich reakci chápat. Nicméně i sv. Ambrož vysoko cení ctnostné panny. Panenství bylo ve starověku i středověku považováno za nejvyšší hodnotu ženy, proto zejména řeholnice se těšily v těch dobách obrovské úctě a vážnosti.

Jiní církevní otcové však pohlíželi na ženu s respektem. Sv. Augustin (4. stol.) sice uvádí řadu důvodů, proč žena má být muži podřízena, avšak zdůrazňuje povinnost muže chovat se k ženě ohleduplně a laskavě. Papež sv. Řehoř Veliký (6. stol.) vysoko hodnotí křesťanskou matku, jejímž předobrazem je Panna Maria a chválí manželství jako moudrou Boží instituci. Sv. Isidor, biskup v Seville (6. stol.), připomíná povinnosti muže vůči ženě, zejména lásku, kterou jí musí prokazovat a být jí vzorem ctností.

NOVÁ EVA

V 11. stol. se potom objevila myšlenka „nové Evy“. Tou je podle teologie sv. Anselma z Canterbury Panna Maria, která odciňuje zlo, jež způsobila „stará Eva“. Jestliže „jedna žena“, tj. Eva, přivedla svým hříchem na svět zlo, „jiná žena“, Panna Maria, to dokonale „vyvázila“ a dokonce o mnoho „převážila“ svým „Fiat“, jímž přivedla na svět to nejvyšší dobro – Božského Spasitele. Mariánský kult se tak stal hybnou silou k tomu,

aby v křesťanském středověku žena byla předmětem úcty, kdy rytíři se jí měli klanět, líbat jí ruce a chránit ji. Vynikající katolický český historik Zdeněk Kalista ve svém spise „Blahoslavená Zdislava z Lemberka“ píše na str. 113: „Maria je nejen předmětem náboženské úcty, kterou ji obklopuje nastupující gotika, ale i neviditelným a nepozorovatelným povzbuzením emancipačního procesu: onoho zrození nové ženy, která už nebude do té míry podléhat animálním zaujetím jako žena barbarských bojovníků dob starších a která bude nositelkou duchových hodnot – především těch, které vyznačovaly nesmírného syna Mariina. Být Marií – alespoň poněkud, alespoň kusem svého vnitřního života i života vnějšího – býtí Marií, připodobnit se jí, vzít na sebe ony rysy, které znamenají osvobození od dosavadní poddanosti muži a vůbec tělesnému životu... stává se do jisté míry programem této nové »gotické« ženy... vezme-li na sebe žena té doby aspoň poněkud rysy, jež s úctou pozoruje v duchové tváři Mariině, není pochyby, že i ona se z ženy poddané muži stane paní: předmětem nejen mužova chtíče, ale i předmětem jeho úcty, pobídkou jeho rytířskosti, jež dovede ve službách své paní podstoupit věci nerozličenější a začasté velmi namáhavé... Jsme na počátku procesu, který měl dát ženě takové postavení ve společnosti, jaké jí nedovedla dát žádná z pozdějších dob (ani dnešní údobí ženské rovnoprávnosti nevyjímaje) – aniž přitom porušil ono přirozené poslání, jež ženě vykázal řád přírody.“

Vzniká ale otázka, jestli žena měla stejné možnosti uplatnění ve společnosti jako muž, nakolik tady existovala „rovnoprávnost“. Je třeba říct, že v tom smyslu, jak rozumíme rovnoprávnosti nyní, žena skutečně rovnoprávnou nebyla. Její existence nadále závisela na mužově příjmu. Hlavním posláním ženy bylo rodit a vychovávat děti a být „strážkyní domácího krbu“. Přesto však přístup ke vzdělání jí nebyl uzavřen. Cestou k němu byly kláštery. Středověk zná hodně vysoce vzdělaných abatyší, např. sv. Hildegardu z Bingenu. Řada ženských klášterů vedla školy pro vzdělání dívek. Tyto klášterní školy nahrazovaly ženám univerzitní vzdělání, které bylo vyhrazeno pouze mužům – a to nikoli proto, že by se o ženských intelektuálních

schopnostech pochybovalo, ale proto, poněvadž absolvování artistické a právnické fakulty, u teologické to bylo samozřejmostí, se vázalo na duchovenké svěcení, alespoň nižší – a to ženám uděleno být nemohlo, neboť Ježíš Kristus, sám muž, ustanovil svými apoštoly a učedníky pouze muže. Jedinou fakultou, kde mohly ženy studovat, byla medicína. Tam se totiž duchovenké svěcení nevyžadovalo. Na lékařské fakultě v italském Salernu se také v 11. století setkáváme s první ženou – univerzitní profesorkou v dějinách, Trotullou di Ruggiero. V principu v křesťanském středověku platilo, že žena se může vzdělávat a věnovat vědě, ale jako řeholnice, žijící v celibátě, nikoli jako manželka a matka rodiny, jež měla podle tehdejší mentality jiné poslání. Toto je další obrovský pokrok proti antice a pohanským civilizacím, které vzdělání žen vůbec nepřipouštěly.

Ženy jako šlechtičny, kněžny a královny velmi často ovlivňovaly rozhodování svých mužů a v případě ovdovění vládly nebo se staraly o rodinné hospodářství samy. Mnohokrát též paralelně vedle svých manželů vyvíjely vlastní aktivitu buď charitativní, duchovně formační nebo vzdělávací, u nás např. sv. Zdislava z Lemberka. To svědčí o tom, že ženy, ač majetkově závislé na svých manželech, měly přece jen široký prostor pro vlastní iniciativu a činnost, což dosvědčuje ve své poutavé a vysoce objektivní knize „Žena v době katedrál“ francouzská autorka Regine Pernoudová. Podle ní žena ve středověku nebyla podceňována, ale naopak se stala předmětem všeobecné úcty, i když se vyskytovala díla některých v celibátu žijících kněží a mnichů, která o ženě mluvila s despektem. Čím více však vzrůstala laická vzdělanost, jejímiž nositeli byli lidé žijící v manželství a nikoli v celibátě, tím více se také objevují práce vyzvedávající lásku mezi mužem a ženou, rozvíjí se milostná poezie a troubadourské zpěvy, opěvující vyvolenou mužova srdce, a to nejen její tělesnou krásu, ale i její jemnost, citlivost a ušlechtilost. Jen jedno se zakazovalo a stíhalo: propagace smilstva. Každý mimomanželský sex byl křesťanským středověkem chápán jako znehodnocení pravé ženskosti, která se realizuje nejlépe a nejvýstižněji v ideálu Panny Marie, té nejdokonalejší a nejkrásnější ženy.

ŽENSKÁ OTÁZKA V NOVOVĚKU

Ptejme se nyní, v čem znamenal bezbožecký novověk pokrok v chápání ženské otázky. Jistě, umožnil i vdaným ženám, matkám rodin, stejnou účast v pracovním procesu a v profesní kariéře jako mužům. Zkušenost však stále jasněji ukazuje, že tato myšlenka byla uchopena za špatný konec. Výsledkem jsou domovy bez mateřského duchovního tepla, velmi často i bez matky samotné, která v zaměstnání podlehně „kouzlu“ jiného muže, rozvrácené rodiny, děti trávící celé dny buď u televize nebo u počítače, nebo ještě hůře v partičkách, kde se kouří „tráva“. Moderní odkřesťanštěná společnost nechce skutečnou rovnoprávnost ženy s mužem, ale aby se přirozené rozdíly mezi oběma pohlavími, dané Stvořitelem, setřely. Každé jednání, které nerespektuje přirozený řád stvoření, se však dříve či později vymstí.

Žena měla být podle osvícenských, liberálně socialistických a komunistických teorií „osvobozena“ od mužovy nadvlády tím, že jí byla dána možnost kdykoliv se rozvést a odejít za jiným mužem. Tím ovšem se stává opět jako v antice mužovou sexuální otrokyní. Vdaná žena již není v morálním povědomí pro cizího muže tabu, jak to chápal středověk, nýbrž bez ohledu na manželskou smlouvu může být zcela legálně předmětem jeho smilného chtíče, předmětem ukojení v rámci třeba i tzv. „rekrečního sexu“. V práci musí být velmi často šéfovi „po vůli“, když ne, tak má jen jedinou možnost: posílit řady nezaměstnaných. Zlo je jako lavina a nikdy nezůstane stát, padá dále s čím dál větší ničící silou. Aby žena byla „osvobozena“ od zátěže plození dětí a jejich výchovy, což vyplývá z její přirozenosti, a mohla se plně věnovat své profesní kariéře, uzákonil bezbožecký novověk potraty, čímž se vrátil zpět k antické praxi barbarského zabíjení nemluvnat.

KŘESŤANSKÁ EMANCIPACE

Skutečná emancipace ženy je možná a myslitelná pouze v pokračování procesu, který nastolilo křesťanství ve starověku a středověku. Nechtí žena má stejná práva v zaměstnání a společenském uplatnění jako muž, nechť je ale náležitě zhodnoceno, že hlavním posláním vdané ženy je mateřství a péče o rodinu. Rovnoprávnost muže

a ženy, jak ji už dva tisíce let hlásá Církev, je založena na slovech sv. Pavla: „Ženy, buďte poddány svým mužům jako Pánu, neboť muž je hlava ženy, jako hlava Církve je Kristus... Muži, milujte své manželky, jak i Kristus miloval Církev a vydal sebe samého v obětí za ni...“ (Ef 5, 22-3, 25). Kdo si myslí, že tyto věty zvýhodňují muže a znevýhodňují ženy, ten nečte správně. Muži mají od přirozenosti sklon k vnější aktivitě, k vedení, zatímco ženy k péči o děti a domácnost, čímž se ocitají – ať už chtějí nebo ne - v jisté závislosti na muži, v jistém „poddání se“ jemu. Ovšem muž to má podle Pavla horší. Musí milovat svou ženu tak, jak „Kristus miloval Církev“, který dal za ni svůj život. Tak i muž je povinen podstoupit pro svou ženu v případě potřeby i tu nejvyšší obětí. Pro tak velikou lásku je absurdní představa, že by muž byl k ženě hrubý nebo že by ji ome-

zoval v jejích ušlechtilých zájmech, rozvíjejících její přirozené lidství, ať už je to touha po vzdělání nebo angažovanost ve všem dobrém a krásném. Toto je opravdová emancipace podle Božího zámeru, emancipace, která chce naprostou rovnost muže a ženy jako výrazu jednoho a téhož lidství, ale která zároveň respektuje přirozenou rozdílnost obou pohlaví tak, jak ji definoval sv. Pavel. Církev tedy nikdy nebyla a není nepřitelem ženy, naopak lze bez nadsázky říct, že nikdo ji v dějinách nepozvedl tolik, jako právě ona díky mariánskému kultu. Skutečná svoboda ženy a její pravá emancipace spočívá ve dvou formách realizace pravého ženství: buď jako panny v doživotní službě Bohu a nadpřirozeným cílům nebo jako věrné manželky a obětavé matky. Každá jiná forma realizace ženství znamená její ztotočení.

Radomír Malý

MUŽ A ŽENA

První slovo, které člověk v Bibli říká, je jástot nad tou, kterou mu Bůh dal, aby nebyl sám: „Toto je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla!“ (Gn 2, 23). První výpověď o muži a ženě je, že Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, tedy, že je měl v plánu. Existence člověka v mužském a ženském bytí není ani nehoda, ani náhoda, ani pouhý rozmar bytí, nýbrž nádherná myšlenka Boha (Kat. 369).

V tomto jádru jsou obsaženy dvě pravdy: a) muž i žena jsou stejné podstaty a tedy rovnocenní, oba jsou si rodem plně rovni; b) jsou ve své různosti každý svým způsobem „dokonalým“ obrazem Boha. Je dobré být mužem a ženou, Bůh sám to tak chtěl: „Stvořil je jako muže a ženu“ (Gn 1, 27). V židovské modlitební tradici děkuje muž každé ráno Bohu za to, že se narodil jako muž a to samé ze své strany činí žena.

Muž a žena jsou stvořeni pro sebe navzájem. V symbolické řeči Bible to znamená, že člověku není protějškem žádná zvíře, které by mu chybělo a bez kterého by byl sám (Gn 2, 20). Víme, jak je smutné, když má nějaká domácí zvíře vyplnit lidskou samotu (Kat. 2418). Rovnocenným partnerem může být mužovi jen žena. Ale oba proto nejsou nedokonalé součásti, které by bylo třeba doplnit. Jsou samostatnými osobami, které mají být jeden pro druhého pomocí. Jejich vzájemnou přitažlivost nevysvětluje Bible tak jako řecký mýtus tím, že každý z nich se stal z trestu od bohů „polovinou“ člověka a že od té doby se obě poloviny zoufale hledají. Láska mezi mužem a ženou je darem samého Boha. Její krása, její oheň, její nezničitelná moc (srov. Pís 8, 6), její věrnost a plodnost jsou v Písmu svatém často užívané obrazy, mající vyjádřit vřelou lásku Boha k člověku (Kat. 796).

Ilustrace: Bradi Barth

Jak ale dochází k neustálému a bolestně prožívanému nepořádku ve vztazích muže a ženy? „Odedávna bylo jejich spojení ohrožováno nesvorností, vládychtivostí, nevěrností, žárlivostí a spory, jež mohou dojít až k nenávisti a rozchodu“ (Kat. 1606). „Podle víry tento nepořádek, který s bolestí zjišťujeme, nevyplývá z přirozenosti muže nebo ženy, ani z povahy jejich vztahů, nýbrž z hříchu“ (Kat. 1607). První trhlina ve vztahu s Bohem také zničila původní, Bohem chtěnou harmonii mezi mužem a ženou. Místo společenství touha po vládě, místo důvěrného kontaktu vzájemné obviňování (srov. Gn 3,12.16). Muž a žena k sobě najdou cestu teprve tehdy, až když jejich lásku uzdraví od následků „dědičné viny“ Ježíšův kříž.

Christoph Schönborn, Základy naší víry

DŮSTOJNOST ČLOVĚKA A...

...KLONOVÁNÍ

Princip klonování živočichů spočívá v tom, že se ze samičího vajíčka odebere jeho DNA a nahradí se DNA odebranou z tělesné buňky dárce, který je obvykle téhož druhu. Takto upravenému vajíčku se pak dávají četné podněty k jeho dalšímu vývoji – k vytváření nových buněk – a získané embryo se implantuje do dělohy samice.

První úspěšný klon provedli v roce 1981 ženevští vědci na třech myších. Tehdy se však ještě se svým výsledkem neodvážili vystoupit před veřejností, báli se jejich negativních reakcí. S rokem 1996 přišla ve skotském Edinburgu na svět i naklonovaná ovce Dolly. DNA byla odebrána z mléčných žláz šestileté ovce. Svět se o všem dozvěděl až o dva roky později, kdy už byla z Dolly dospělá ovce. Výzkum jejich buněk ihned po narození přinesl zjištění, že tyto buňky jsou staré šest let. Tedy stejně, jako byl věk dárkyně. Po několika letech života byla Dolly z důvodu rychle postupující těžké nemoci plic utracena. Ještě než se experiment s ní zdařil, proběhlo plyných 276 neúspěšných pokusů...

Současní biovědci dovedou naklonovat mnoho zvířat (ne však všechna), což však nebrání tomu, aby toto jejich úsilí neprobíhalo bok po boku značného

počtu jiných, neúspěšných experimentů. Nedávno se ukázalo, že klonovaná zvířata se rodí se závažnými vrozenými vadami a že mnohá předčasně hynou. Z neznámých příčin zcepeněla např. australská ovce Matylda naklonovaná v r. 2000. A plno takto na svět přivedených myší pojde záhy po svém narození.

Velkou obavu vzbuzuje otázka klonování lidí. Tento strach je opodstatněný: V prosinci roku 2000 provedli vědci v Soulu klon lidského zárodku, aby ho následně v jeho čtyřbuněčném stadiu usmrtili. Kardinál Fiorenzo Angelini nazval tento pokus „skutečně otřesným, skrz na skrz perverzním, pro nějž není nikde a v ničem omluvy“. Klonování lidí nelze chápat jen jako znásilňování přírodních zákonů, ale rovněž jako porušení lidských práv a lidské důstojnosti. Člověk se tu pyšně odvrací od Boha a odmítá Jeho božsky moudrý a láskyplný plán, jaký pro lidstvo přichystal.

Americká náboženská sekta realianů, jež neuznává Boha jako Stvořitele, vyrukovala v roce 2003 s oznámením světu o narození dvou klonovaných dětí. Nikdo však tuto informaci nepřijal jako věrohodnou, chyběly totiž jakékoliv podrobnější údaje o těchto dětech. Vše nakonec vyšumělo do ztracena.

Roku 2001 povolil britský Parlament tzv. nereprodukční klonování lidí pro terapeutické účely,

pro získávání různých tkání z jejich buněk určených k transplantaci. Tato embrya jsou udržována při životě maximálně čtrnáct dní. Aby se tedy pomohlo jednomu člověku, je třeba toho druhého zabít. Život počatého jedince slouží k uzdravení dospělého, což znamená, že počaté dítě je bráno čistě jen jako biologický materiál. Podle učení Církve účel nesvětí prostředky a vědění není tou největší hodnotou; výš stojí právo člověka na život a jeho fyzický i duchovní vývoj.

„*Nezabíješ!*“ – zní páté přikázání a je tím myšlen i život počatý, kdy je lidská bytost nejmenší a nejbezbrannější. Je to však již lidská bytost se vším všudy, v žádném případě nějaké blíže neurčené individuum. K výše zmíněným terapeutickým účelům lze podle vědců použít i mateřské buňky dospělého člověka (z krve či kostní dřevě) nebo mateřské buňky z pupěční šňůry novorozence namísto živých lidských embryí. Katechismus Katolické církve ve svém článku č. 2323 uvádí: „*Zárodek musí být chráněn ve své integritě, opatrován, léčen a pokud možno uzdraven*

jako každá jiná lidská bytost, protože se s ním musí od samého početí zacházet jako s osobou.“

„*Člověk není absolutním pánem a samozvaným soudcem věcí, tím méně života samého, ale je služebníkem plánu daného mu Stvořitelem. A právě v tom spočívá jeho nedostižná velikost.*“ (Jan Pavel II. Evangelium vitae, 52)

Pouze láska manželů a jejich vzájemné obdarovávání se opravňují člověka k spoluúčasti na stvořitelském díle Božím. Díky této vzájemné lásce jsou „*manželé svobodnými i plně zodpovědnými spolupracovníky Boha – Stvořitele.*“ (Pavel VI., Humanae vitae, 1)

Vědci jsou povinni ctít lidskou důstojnost a jsou povinni pokorně sklonit hlavu před zákony Boha – Stvořitele, který je vložil v Desateru a vetkl v lidskou přirozenost. Jejich úkolem je poznání a uznání lidské důstojnosti, objevování léčebných metod pro dobro člověka, jež má základ v Božím zákoně, a rovněž poznávání stvořeného skrze Boha.

Elžbieta Wójcik, ŽRODLO 27/2006

...EUTANÁZIE

Opětovně diskuse ve sdělovacích prostředcích ohledně eutanázie vzbudila nová vyhláška ministerstva zdravotnictví. I když nepřímo z úst ministra Ratha je eutanázie obhajována jako tzv. důstojné umírání. To je chápáno jako bezbolestné umírání, kde je člověk pánem situace. Je to ale dětinský sebeklam. Podobně jako svoboda volby nevede nikdy k potratům, neboť ten, kdo je svobodný a není tlačěn situací, nikdy potrat nepodstoupí, tak i zde. Pokud by člověk byl opravdu pánem situace, nikdy neumře. Je to tedy spíše póza, protože nikdo z nás není v plné míře pánem nad svým tělem ani v mládí, kdy je v plné síle, a tím spíše ve stáří. Kdo z nás říká srdci, ledvinám či prostatě, jak má pracovat? Co vůbec většina z nás ví o tom, jak nám přesně tělo funguje, abychom byli nad ním pánem a to zvláště, když přestává fungovat? Jako katolík jsem se naučil řídit rozumem a ne svými iluzemi a utopickými přáními. Musím si proto uvědomovat, že tělo jsem si nestvořil a nevymyslel. Dostal jsem je jako nesmírně cenný a úžasný nástroj, kterému sice plně nerozumím, který ale mohu v rámci mezí dle libosti používat a o který

mám tudíž povinnost se přiměřeně starat a ne si hrát na „pána“.

Druhá věc je, že důstojné umírání nemá zas až tak mnoho společného s fyzickými bolestmi. Důstojně totiž umírá člověk, je-li obklopen lidmi, kteří nejsou degradováni na profesionální bezcitné stroje, ale kteří jsou lidmi v plném slova smyslu. Umírání patří do rodiny, mezi blízké, kterým je líto, že je jejich milovaný opouští, i když to může být pro něj vysvobozením. To je lidské umírání a i přes to, že je člověk po fyzické stránce zcela zubožen a je odkázán na pomoc nejbližších, podobně jako byla moje drahá manželka v posledních letech, když umírala na onemocnění rakovinu. A naopak umírání člověka je nedůstojné, umírá-li jako zvíře – sám, opuštěný bez jakéhokoli pochopení od svého okolí, i když v dokonale sterilním prostředí, umírá-li „za plentou“.

Bičem západní civilizace a motorem eutanázie není fyzická bolest, ale samota. Tu však eutanázie nenahradí. Naopak ji posílí, neboť v naší postkřesťanské společnosti zabije ty poslední zbytky lidskosti, které v nás láskyplná péče o nejbližší nemocné vzbuzuje.

Jiří Karas, bývalý poslanec za KDU-ČSL

HODNOTY EVANGELIA UPROSTŘED PROMĚN SVĚTA (1)

Biskup Prof. STANISŁAW WOJCIECH WIELGUS, ordinář Plocké diecéze v Polsku, bývalý rektor Katolické univerzity lublinské (KUL) (v letech 1989-1998) se v nadcházející přednášce obrací především ke kněžím jako k těm, kdo v každé době mají hlásat i žít křesťanské hodnoty. Dnešní doba, vyznačující se myšlenkovým a morálním relativizmem a chaosem, je nám výzvou k hlubšímu uspořádání názorů a přístupů k aktuálním problémům a záležitostem rychle se měnícího světa.

Drazí bratři kněží, jako lidé žijící již mnoho let zasvěceným životem, zaznamenávající všechny ty pozitivní i negativní jevy v duchovním vývoji současného člověka, můžeme v poslední době zvláště u mladé generace pozorovat poměrně značné změny a posuny v hodnotovém žebříčku. Mám zato, že příčin toho je povícero. Věda a technika postupují závratnou rychlostí kupředu, což nutně způsobuje citelné změny obrazu světa v mentalitě dnešního člověka. Kdysi měli lidé před sebou svět, který byl stabilní a pevný ve své trvalé stálosti, svět, jenž byl po dlouhá léta, ba i epochy, stále stejný, jehož obraz se nikdy neměnil.

Avšak v poslední době jsou poznatky z makrokosmu či mikrokosmu pod návalem vědeckých objevů ve všech možných oborech, ať už matematicko-přírodovědeckých, lékařských a technických, neustále donekonečna revidovány. Zákonitě to s sebou rovněž nese neustálé civilizační a kulturní proměňování lidstva v každodenním životě, přičemž toto proměňování je stále rychlejší a hlubší. Stačí zmínit třeba jen nezpochybnitelný vliv, jaký má na společnost rozvoj informatiky a elektrotechniky a na zjevný pokrok v těchto odvětvích. V důsledku těchto ustavičných změn se ve vědomí dnešní společnosti utvrzuje stále všeobecnější přesvědčení, že i pravdy víry a morální zásady je třeba chápat jako skutečnost podřízenou podobnému zákonu změny.

Nicméně výsledky vědeckého bádání měnící obraz světa nejsou jedinými faktory zapříčiňující výskyt těchto názorů. Obrovský podíl na intenzivním zrelativňování hodnot a pravd víry měly a mají osvícenské filozofické a ideologické směry. V dnešní době má na myšlení milionů lidí velice silný vliv ideologie materialistického neomarxismu, jež důsledně zpochybňuje jakékoliv úvahy o možnosti transcendentálního přesahování, odmítá existenci Boha i duchovního života a člověka

snižuje na úroveň jednoho z mnoha druhů živočichů, nijak se nelišícího od těch ostatních.

Pod vlivem dynamicky se rozvíjejícího neomarxismu, který čas od času přijme nové označení, jako např. Moderní levice, se především v západní Evropě (ale nejen tam) začínají od 2. pol. 20. stol. vzrůstat významná politická uskupení, trh začínají ovládat vlivná média a v neposlední řadě též – a to je nutně zdůraznit – jako houby po dešti rostou všude kolem vzdělávací centra zaměřená především na politologii, filozofii, sociologii, pedagogiku či psychologii.

Druhou novodobou ideologií, jež „zpracovává“ mínění o Bohu, náboženství a církvi ještě zásadnějším způsobem, je postmodernismus – názorový proud vyznávající agnosticismus a relativismus. Děje se tak jak ve sféře morálky, z níž zcela vytěsnil otázky hříchu a rozdílu mezi dobrem a zlem, tak v oblasti poznání, kde hlásá teorii o neexistenci neměnné objektivní pravdy. Zabrousil dokonce i na území náboženství a zde položil rovnítko mezi všechna možná náboženství, mezi všechny sekty a víry. Postmodernismus striktně odvrhl jakékoliv ustálené mravní normy, jakékoliv etické kodexy, jakékoliv morální zákazy či příkazy. Je sice jakž takž ochoten přijmout nějaké náboženství, ale pouze takové, které by odpovídalo jeho představám o konzumním způsobu života, tj. plnilo by svou terapeutickou funkci, bylo by činné v charitě, poskytovalo by lidem pocit bezpečí i možnost uspokojení jejich duchovních potřeb, pohybovalo by se výhradně na horizontální a dočasné rovině a neobravelo by se směrem vzhůru – k Bohu a k jím zjevenému mravnímu zákonu.

Je-li Bůh, tvrdí postmodernisté, tak jen proto, aby sloužil člověku. Člověk tu tedy není podřízen svému stvořiteli, naopak, Bůh se stává jakýmsi poskokem lidského tvora. Role Boha je zde omezena na to, aby dal člověku pocit bezpečí a hlavně akceptoval

jeho svobodu cokoliv dělat a k ničemu nebýt vázán. Náboženství se má podle postmodernismu starat o zajišťování pocitů štěstí a radosti a pro jedince dnešního světa orientovaného výlučně na zábavu, vzrušující zážitky, sex či nakupování má být zdrojem rozptýlení a příjemných prožitků. Náboženství je povinno člověka bavit, těšit a uzdravovat. Jakmile však začíná něco vyžadovat, jakmile začíná uplatňovat nárok, aby člověk ovládal své instinkty, jakmile začne volat po oběti, službě nebo zřeknutí se něčeho pro druhé, pak je na místě, říkají postmodernismus, ho odvrhnout jako falešnou nauku.

Církev ztrácí v postmodernismu svou autoritu v otázkách morálky, protože její hlas je v jeho masové kultuře považován společností z hlediska ekonomického, politického a mediálního za nedůležitý. Církev přestává být hlasem svědomí společnosti. V této atmosféře pak ztrácí svou autoritu i v otázkách náboženských, týkajících se pravdivosti a celistvosti víry. Nemálo lidí tomuto soustavnému „masírování“ ze strany přepočtených „autorit“ a s nimi spojenými médii podléhá a nahlas říká: „Víra ano, ale církev v jejím nedílném depozitem ne!“

Touží naplnit své náboženské potřeby, a proto se vrhají do spárů nejrozodivnějších kultů či sekt. Podléhají i těm nejiracionálnějším vlivům. Odvrhují víru v pravého Boha a začínají věřit v kdejakou hloupost. Nabídka pak reaguje jen na poptávku. Knihovny, média i četné kluby překypují spoustou literatury s esoterickou a iracionální tematikou. Objevuje se nová tvář, blíže nespecifikované „víry“, jež je ukázkovým mišmašem všech možných pověr, magie, spiritismu, parapsychologie a jiných pavěd, a to vždy v doprovodu tvrdé, nelitostné a bezohledné kritiky katolické církve. Té, když si dovolí neohroženě hájit objektivní pravdu, rozum a ničím nezfalšovanou víru, předhazuje fanatismus a nenávisť.

Typickým příkladem takového moderního náboženství je učení založené na astrologických a vyloučeně iracionálních teoriích zvané New Age se svými slaboduchými bláboly o překonané křesťanské epoše Ryb – epoše plné nenávisti a válek – a konečném směřování k pokřesťanské epoše Vodnáře, jíž bude charakterizovat věčný pokoj a láska.

Podobné výpíčky však nejsou ničím novým. Jsou jen pouhopouhým pokračováním starověkých

mýtů o ztraceném zlatém věku, které se svérázným způsobem objevily i v učení Jáchyma de Fiore ve 12. století. Takže žádná New Age, leč Old Age...

Všechny tyto postmoderní ideologie, útočí na mnoho lidí okolo nás, nezřídka i na katolíky. Způsobují přitom podstatné změny v jejich chápání Kristova učení. Zde hledejme původ v nepřijímání katolické víry v celé její celistvosti, což dosvědčují slova typu: „Jsem katolík, ale neseď mi ta a ta pravda víry, to a to přikázání,“ atd. Tito lidé uvažují asi v tomto stylu: když už se mění vše kolem nás, pak podobné změně musí podléhat i obsah katolické víry a zvláště pak obraz Boha, církve, náboženství, člověka, mravního zákona atd.

Z tohoto přístupu se zrodil nebezpečný – v dnešní době nesprávně chápaný – náboženský pluralismus, který hází do jednoho pytle všechna vyznání, a rovněž tak pluralismus etický, který pro změnu zpochybňuje pojmy „objektivní morální dobro, objektivní morální zlo“ a stírá hranici mezi nimi.

To, jak světónázor dnešního západního člověka zatíženého všudypřítomnou postmodernistickou ideologií vypadá, ukazuje ve své básni Credo Angličan Steve Turner. Ve svých verších prošíkovaných pichlavou ironií říká, že moderní člověk věří jen tomu, že Ježíš byl dobrý člověk, stejně jako třeba Buddha nebo Mohamed. Věří, že musel být dobrým kazatelem, ale že by všechny jeho mravní zásady byly dobré a potřebné, to už neuznává. Věří, že všechna náboženství jsou vlastně navlas stejná, poněvadž všechna věří v lásku a dobrotu, a že se liší jen v takových detailech, jako je stvoření světa, hřích, nebe, peklo, Bůh a spása. Věří, že po smrti už není zhola nic, a kdyby přece jen něco bylo, tak to bude určitě nebe pro každého, snad jen s výjimkou Hitlera, Stalina a Čingischána. Věří v sex, ať už jde o ten manželský, předmanželský či mimomanželský, věří, že cizoložství je příjemné povyražení, stejně tak jako různé „svobodné“ formy sexu; věří, že tabu je tabu a že vše směřuje k dobrému, navzdory tomu, že skutečnost je jiná, věří, že na horoskopech, UFO i na lžičkách, jimiž pohybuje médium na dálku, musí něco být. Konečně neochvějně věří v to, že neexistuje žádná absolutní pravda, ovšem s jedinou výjimkou – tou je pravda, že žádná absolutní pravda neexistuje.

(pokračování přístě)

Foto: Archiv

KRÁSA ZACHRÁNÍ SVĚT

Končí doba dovolených a prázdnin. Člověk se v ní na několik dnů nebo týdnů osvobodil od rytmu pracovních povinností. Přitom měl skvělou příležitost lépe poznat všemohoucího Boha. Jak? Skrze krásu. Ruský spisovatel F. M. Dostojevskij jednou napsal: „Krása zachrání svět“. Sv. Tomáš Akvinský pokládá za jedno z kritérií pravé krásy to, že člověk se při jejím prožitku stává mravně lepším. O dovolených a prázdninách je mnoho šancí vychutnat si zejména krásu přírody. Kdo se vnitřně ponoří do nádhery alpských velikánů nebo zalesněných strání a rybníků Českomoravské vysočiny, zaposlouchá se do větrného zpěvu šumavských hvozdů, nebo do šumění horské bystřiny v Beskydech či v Krkonoších, nebo chvíli v úžasu postojí u vodopádu či nad mořským příbojem v Itálii či v Chorvatsku, ten, i kdyby byl podvodník a zloděj, určitě nepůjde hned po tomto okouzlujícím zážitku vykrást banku nebo ošidit zákazníka. Krása, kterou spatřil, vyšla z Božích rukou. Od Boha může vzejít jen to nejlepší, což instinktivně vede člověka k tomu, aby se také snažil být „tím nejlepším“, nebo alespoň o trochu lepším než dosud.

Snad právě proto Bůh, když chtěl člověka mravně povznést, volil často k tomuto aktu prostředí přírodní krásy. Desatero ohlásil izraelskému národu na majestátní hoře Sinaj, Ježíš Kristus si pro kázání osmera blahoslavenství a potom pro své proměnění před třemi apoštoly také vybral impo-

zantní kopec, Panna Maria se zjevovala omilostněným duším v nádherné přírodě uprostřed hor, lesů, strání a skal. Jenže... mnoho Izraelitů opovrhlo Desaterem, mnoho Kristových současníků a svědků Jeho kázání volalo „Ukřížuj!“ mnoho katolických křesťanů pohrdlo varovným poselstvím Matky Boží z La Saletty, z Lurd nebo z Fatimy. Přírodní krása jim nebyla nic platná, neboť se do ní neponořili, neprožili ji. Ani současný člověk nejedná jinak. Kdyby se opravdu dokázal vnitřně vcítit do nádhery Božího stvoření, nenacházeli bychom v našich lesích a vodních tocích mraky odhozených PET láhví, pneumatik apod. Takový se těžko vrátí z dovolené povznesen na ducha a mravně lepší.

Budme proto alespoň my, katoličtí křesťané, jiní. Využijme každou dovolenou nebo prázdninu k intenzivnímu vnitřnímu proniknutí do tajemství Boží krásy uprostřed přírody. Záhy poznáme, jak velice to pomáhá naší víře. Obdiv a úžas nad nádhrou Božího stvoření je jednou z forem evangelizace, neboť současný člověk většinou již neumí něco obdivovat a žasnout. Mnohý však po tom ve skrytu duše touží. Uvidí-li na nás, katolických křesťanech, že to lze, a pokusí-li se o to, bude to pro něj setkání s nadpřirozeným světem, s Bohem. Učiní první krok k poznání pravdy. Poznání skrze krásu, neboť ta ve smyslu Dostojevského slova je schopna pomoci zachránit svět nejen pro tento život, ale i pro život věčný.

R. Malý

Kultura – od slova kult

Zastupoval jsem ve vedlejší farnosti nemocného souseda. Byl to pohřeb. Z kostela se šlo průvodem s kapelou, jak je tu dosud zvykem, na dosti vzdálený hřbitov za vesnicí. Cestou mě zaujala zvláštní budova stojící u silnice. Nápadně dlouhý, přízemní dům. Něco jako kombinace baráků, jaké bývaly v pracovních táborech v době nedávno minulé a drůbežárny, kterou jsme měli v JZD. Ptám se, co to je. „To je náš kulturní dům!“ slyším hrdou odpověď.

A já jsem v tu chvíli živě viděl před sebou našeho proděkana fakulty, profesora Václava Bartůňka, který nám před třiceti lety přednášel historii. Vešel jednou ráno do posluchárny, v ruce držel Rudé Právo a povídá: „Pánové, tady se píše, že v Mokré Lhotě otevřeli slavnostně kulturní dům. Za dědinou zadaptovali stodolu! Vrazili do toho nějaký ten milion, dali parkety, zdi obložili mramorem, zavěsili lustry, na zdi pověsili několik těch takzvaně „moderních“ mazaníc. Nikdo neví, co představují, ale je to kultura! A zapomněli, chudáci, že uprostřed obce je jejich pravý kulturní dům, gotický kostel, do kterého po celá staletí chodili jejich předkové. Zapomněli, že slovo kultura je od slova kult, volně přeloženo - bohopocta. Vnitřní vybavení je barokní, nádherné sochy a obrazy, které si upracovaný venkovský lid s úctou prohlížel. Do toho mu z kůru zněla hudba a zpěv. Toto vše spolu s modlitbou povznášelo tyto lidi a bylo jim posilou v jejich těžké každodenní práci. Ano, pánové, to byly kulturní domy, které měl už dávno náš lid v celé zemi, to byla pravá kultura, která se pak odrážela v kráse lidových krojů, stejně jako v lidových písních, jež nám ještě dnes svět závidí!“ To byla slova tohoto starého, moudrého muže.

Náš lid na tyto věci zapomněl, nechal zchát rat tyto historické památky. Díky Bohu, za poslední léta se jich už opravila pěkná řádka. I sousedův kostel má „nový kabát“. Ale lidé stále ještě nemohou najít cestu dovnitř. Lidé „vychovaní“ kulturou těch kulturních domů, budovaných v totalitě, si již zvykli. Ta zadaptovaná stodola jim stačí! Diskotéky v nich pořádané, s barevnými světelnými efekty, fascinují mladé. Jejich tátům stačí fotbal a pivo. A jejich mámy vzdychají před televizní obrazovkou, kde Nova vysílá už 124. pokračování amerického seriálu Dallas. Že to už viděli třikrát? Nevadí! Vždyť je to tak krásné... Je mi těch lidí líto. Kdyby jen jednou týdně šli do toho historického kulturního domu, který stojí uprostřed jejich návsi, jak jinak by musel vypadat ten jejich život!? Ke své vlastní škodě si nevěží „dědictví otců“. Jeden z dalších úkolů pro nás v tomto roce evangelizace národa. Modlit se, aby to náš lid pochopil, aby nám to Bůh dal, aby nám to svatí Cyril a Metoděj vyprosili!

Z deníku otce Jana Topenčíka

Foto: BS

Drahé děti,

možná že někomu z Vás umřela babička nebo dědeček nebo někdo jiný, koho jste měli velice rádi. Koncem října a začátkem listopadu mnoho lidí navštěvuje hroby svých drahých, nosí tam květiny a rozsvěcují světélka.

Proč to děláme? Protože Pán Ježíš

nám říká, že zemřelí ve skutečnosti nejsou mrtví. Mrtvé je jenom jejich tělo, ale duše žije dál.

Když umíral na kříži, jeden ze dvou zločinců ukřižovaných vedle něho litoval svých hříchů a prosil: „Vzpomeň si na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpustil mu hříchů a řekl: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“

Apoštolům předpověděl pronásledování a řekl jim: „Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou.“

V podobenství o zlém boháči a ubohém Lazarovi řekl, že hned po smrti Lazar přišel do nebeské radosti a boháč do nejhorších neštěstí v pekle.

Pán Bůh dává člověku nesmrtelnou duši. Proto zemřelým nosíme květiny a zapalujeme světélka, že jim chceme udělat radost, ukázat jim, že je máme rádi.

Kdyby neměli nesmrtelnou duši, nemělo by to smysl, nač bychom jim dávali květy a světélka, kdyby už nežili? A největší radost jim děláme, když se za ně modlíme. Je to jako bychom jim podali ruku přes práh smrti. Těm, kteří ještě musí čekat v očistci, tím pomáháme, aby brzy mohli

do nebeské radosti. Někdy také bývá za zemřelé mše svatá.

Ti, kteří jsou už v nebi, se nazývají „svatí“. Jejich velmi mnoho. Písmo svaté říká: „veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů,

kmenů, plemen a jazyků.“ Mají nás velice rádi a pomáhají nám.

Některé Pán Bůh zvlášť oslavil tím, že se na jejich přímlyvu staly zázraky. Někteří z nich jsou pak uctíváni v kostelech, bývají tam jejich obrazy nebo sochy. Podle nich se dávají křestní jména. Tím je pokřtěný svěcen zvláště ní ochráně toho světce.

V kalendáři jsou svátky svatých. Ale protože svatých je mnohem víc než dnů v roce, je 1. listopadu svátek všech, slavnost „Všech svatých“.

2. listopadu vzpomínáme na všechny zemřelé a modlíme se vroucně za ty, kteří ještě čekají v očistci. I ti nás mají velice rádi a odmění se nám svou přímlyvou a pomocí.

Jednou nastane den, kdy Pán Ježíš znovu přijde a vzkřísí zemřelá těla, třeba už dávno rozpadlá – vždyť on je všemohoucí – abychom s tělem i duší žili věčně.

První ze všech vstal z mrtvých on sám se svým vzkříšeným tělem a potom vzal do nebe s tělem i duší Pannu Marii, po skončení jejího pozemského života. 15. srpna je slavnost „Nanebevzetí Panny Marie“, největší ze všech mariánských svátků, kterých je v roce několik. Ve „Vyznání víry“ při mši svaté v neděli

Květiny a světélka

a o velkých svátcích říkáme: „Očekávám vzkříše- ní mrtvých a život budoucího věku. Amen.“

Co máme dělat, abychom i my jednou patřili mezi svaté v nebeské radosti, aby slavnost „Všech svatých“ byla i naším svátkem? To nám říká Pán Ježíš a stále nám k tomu pomáhá. Když se snažíme žít tak, jak on nás k tomu vede, jdeme cestou, která vede k věčné radosti. I k nejšťastnějšímu shledání s těmi, které tam Pán Bůh zavolal před námi.

Na této cestě nás ustavičně chrání a pomáhá nám Panna Maria. Po celý náš život zde a jednou

ve chvíli, kdy nás Pán Bůh zavolá na věčnost. Tak ráda plní naši prosbu, aby se za nás přimlouvala „nyní i v hodinu smrti naší“.

Největší posilou na této cestě je pravidelná zpověď a časté svaté přijímání. Pán Ježíš nám říká: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“

Srdečně Vás zdraví a mnoho Božího požehnání Vám vyprošuje

Váš P. Bohumil Kolář

NEJLEPŠÍ PŘÍTEL

Maminka končí přípravu oběda. Roman se kolem ní točí již delší čas - je jasné, že něco chce: „Mami..., že budeš souhlasit!? Že k nám může přijít Marcel a zůstat do zítřka?“ Maminka se zadívala na Romana: „Vždyť už u nás spal minulý týden. Nezdá se ti, že je to trochu často?“ „Marcel je můj nejlepší kamarád... Mami řekni, že může,“ žadoní Roman. Po chvíli ticha, která se Romanovi zdála celou věčností, se maminka zeptala: „A souhlasí s tím jeho rodiče?“ „Nevím, zeptám se. Já jsem chtěl nejdříve vědět, jestli s tím budeš souhlasit ty,“ horlivě vysvětluje Roman a nespouští oči z maminky, aby uslyšel tolik očekávanou odpověď. „Dobře, pokud budou souhlasit jeho rodiče, můžeš ho pozvat,“ rozhodla.

Maminka nachystala pro oba chutnou večeři s malým sladkým překvapením. Roman se těšil nejen z toho, že je u nich Marcel, ale také z toho, že ho maminka přijala s láskou.

Na druhý den, když Marcel odešel, pozvala maminka Romana ke společné modlitbě. Z jeho reakce pochopila, že se mu vůbec nechce, proto poznamenala: „Ježíš je můj nejlepší přítel. Chci s ním strávit trochu času v modlitbě. Já jsem se těšila z tvé návštěvy, ale tak se mi zdá, že ty se nechceš těšit z mé.“ Tehdy se Roman zastyděl a řekl: „Mami, máš pravdu. Dovol mi proto, abych modlitbu začal já.“ Tady jsou slova jeho modlitby: „Ježíši, odpusť mi, že jsem byl takový. Těšil jsem se, že moje mamka otevře-la dveře i srdce mému kamarádovi Marcelovi. Nyní mám radost, že mi pomohla otevřít srdce tobě. Je skvělé mít takového přítele, jako jsi ty. Děkuji ti také, žeš mi dal dobrou maminku.“

Odpověz na otázku: Proč se chtějí Roman a Marcel setkávat?

- Protože si chtějí povídat o svých „tajemstvích“.
- Protože
- Protože
- Protože

V našem životě je přátelství velmi důležité. Je potřebné tak jako jídlo nebo spánek. Když má člověk srdce prázdné, bez přátelské lásky, vytrácí se i chuť k jídlu a k spánku.

Dá se říci, že Roman pomohl mamince otevřít srdce pro Marcela. Maminka zase pomohla Romanovi otevřít srdce pro

přeloženo z knížky Najvzácnější dar od Jozefa Šeliny

„NENÍ DOBRÉ, ABY ČLOVĚK BYL SÁM..“ (GN 2,18B)

aneb rozcestník katolických společenství především pro mládež a studenty

Na těchto stránkách bychom chtěli nabídnout především mladým čtenářům Immaculaty pomoc a průvodce při hledání společenství. Někteří mladí prožívají svou víru o samotě. Takový způsob bývá nejen smutný, ale může se stát, že v těžším období pak chybí podpora a pochopení, kterou mohou právě věřící vrstevníci nabídnout. Postupně se tu proto představí několik společenství z různých koutů naší vlasti. První díl miniseriálu věnujeme dvěma brněnským společenstvím a pražské partě věřících ze Smíchova. Přejeme a vyprošujeme hodně štěstí a Ducha Svatého při hledání!

SPOLEČENSTVÍ MLADÝCH

SV. OTCE PIA Z PIETRELCINY V BRNĚ

Jsme společenství mladých, kteří chtějí žít dobrý křesťanský život. Proto se scházíme, abychom společně hledali cestu za Ježíšem. Na našich setkáních přemýšlíme o různých tématech a také se modlíme. Bohatě zkušenosti můžeme čerpat ze života sv. otce Pia z Pietrelciny, který je krásným příkladem věrnosti Bohu a lásky ke všem bratřím, zvláště trpícím. Duchovně nás vede otec Karel Orlita. Společenství je otevřeno všem – rádi mezi sebou přivítáme každého přichozícího, i toho, kdo se bude chtít třeba jen podívat...

Program setkání: Scházíme se každé úterý v kostele sv. Máří Magdalény v Brně na Masarykově ulici. Po mši svaté, která začíná v 18 hodin, pokračujeme vlastním programem. Střídavě se jeden týden věnujeme zamyšlení nad dopředu přichystaným tématem-katechezí a druhý týden společné modlitbě - adoraci, růženci, rozjímání v tichu ... Rozcházíme se pak kolem 20. hodiny. Jednou za měsíc v úterý se na radiu Proglas modlíme večerní chvály.

Akce: Společné duchovní obnovy

Kontakt: o. Karel Orlita (o.karel@centrum.cz), Romana (romana.kestlerova@centrum.cz),
www.spolotcepia.signaly.cz

SMÍCHOVSKÉ SPOLEČENSTVÍ MLÁDEŽE

Smíchovské společenství mládeže je parta mladých křesťanů, kteří se scházejí pravidelně každou středu ke společné modlitbě a programu. Jsme otevřené společenství, takže kdokoli z Vás by nás chtěl navštívit a seznámit se s novými lidmi nebo jen zjistit, jak to chodí jinde, je srdečně vítán!

Program setkání: Naše společenství se schází během školního roku pravidelně každou středu na faře při kostele svatého Václava v Praze na Smíchově. Začínáme v 18.30 a kolem 18.45 zahajujeme setkání modlitbou, kterou má vždy připravenou někdo z našeho kruhu. Poté následuje vlastní program (povídání na různá témata, postřehy, zážitky apod.). V něm je zahrnuta také akce *host měsíce* - každou první středu v měsíci máme totiž tzv. veřejné setkání otevřené pro všechny přichozící.

Na tyto středy zveme zajímavé hosty, aby povídali o různých, zpravidla duchovních tématech. Každou třetí středu se pak účastníme tzv. *večeří ve středu*, které organizuje Arcidiecézní centrum pro mládež v Praze.

Akce: Rekolekce – víkendová duchovní obnova. Tiché rozjímání od pátku do neděle na některé nepříliš vzdálené faře pod vedením kněze. Témata jsou většinou plánovaná, ale občas jsou i překvapením.

Dále: víkendy, sportovní odpoledne, čajová posezení, táboráky, letní výpravy, silvestr.

Kontakt: spolcovni.usmev@seznam.cz, www.spolcovni.usmev.cz

MINORITSKÉ SPOLEČENSTVÍ MLÁDEŽE

NEJEN VYSOKOŠKOLSKÉ

Naše společenství u farnosti sv. Janů v Brně pod vedením otců minoritů se schází jednou týdně, a to ve čtvrtky. Program začíná v 18 hodin mší sv., doprovázenou scholou tvořenou hudebně nadanými dobrovolníky (nácvik hodinu před bohoslužbou). K pevným bodům společenství neodmyslitelně patří adorace před Nejsvětější Svátostí. Potom pokračuje diskusní část věnovaná ožehavým tématům. Jelikož většina členů společenství jsou studenti, čtvrtční setkání se ve zkuškových obdobích a o prázdninách nekonají. Letošní první poprázdninové setkání se uskuteční 5. října 2006 v 18 hodin.

Program: (17:00 – zkouška zpěvu), 18:00 – mše svatá, 19:00 – adorace Nejsvětější Svátosti, od 20:00 – diskusní a přátelská část.

Akce: Víkendovky, duchovní obnovy, pomoc při přípravě farních akcí

Kontakt: s.kopec@minorite.cz, www.minorite.cz

Poděkování

Ač značně opožděně, chci touto cestou veřejně projevit svou vděčnost a poděkovat z celého srdce Pánu Ježíši, Panně Marii, sv. Josefovi a sv. Otcí Piovi za uzdravení vnuka po těžké nehodě před 7 lety, rovněž za uzdravení synovce po těžké nehodě před 3 lety.

Děkuji jim též za stálou pomoc a ochranu celé naší rodiny a svěťuji ji i nadále s důvěrou do mocné „Boží ochrany“.

vděčná rytířka Markéta

Chtěla bych z celého srdce poděkovat Panně Marii, sv. Josefovi a Pánu Ježíši za spoustu milosti a vyslyšení mých proseb.

Moc děkuji za uzdravení mého manžela a za narození krásné a zdravé holčičky. V průběhu těhotenství jsem měla pochybnosti, jestli všechno zvlád-

neme a jak svou sestřičku naši kluci přijmou. Je skvělé, že nám s ní oba pomáhají a mají ji moc rádi. Děkuji za naši sestřenicu, našla si skvělého muže a jejich holčičce jsme byli za kmotry. Chtěla bych poprosit za svého švagra a svou kamarádku, aby nezůstali sami a mohli založit rodinu. Prosím Pannu Marii a sv. Josefa za pomoc při výchově našich dětí, za dar víry pro mého bratra s rodinou, pro mé rodiče a za dar zdraví pro mého a manželova otce.

Ještě jednou za vše moc děkuji.

Ludmila B. z Tlumačova

Chtěla bych splnit svůj slib a poděkovat Panně Marii, jejímu Synu a sv. Dominiku Saviovi, kteří mě vyslyšeli a prosili za mě u našeho nebeského Otce.

Dlouho jsem nemohla přijít do jiného stavu, ale neustále jsem doufala v Boží zázrak. Letos v lednu se mi stal úraz na lyžích, který vyžadoval operační zákrok. Dva měsíce po operaci jsme ke svému úzasku zjistila, že čekám miminko. Nesmírně si tohoto daru vážím a velebím Pána. Těhotenství probíhá bez komplikací, prožívám krásné období svého života a děkuji za to Bohu a Panně Marii.

Prosím také o ochranu celé naší rodiny a zdárný průběh porodu. Panna Maria nás všechny slyší a já za to moc děkuji.

Vaše čtenářka K. Káňová

Tímto bych chtěla veřejně poděkovat Panně Marii, Pánu Ježíši, všem svatým a andělu strážnému za ochrannou ruku, kterou nade mnou drželi 1.4.2006.

Spěchala jsem autem do práce a na velice frekventované silnici jsem v zatáčce na mokré vozovce dostala smyk a skončila s autem v hlubokém příkopu (jako bych tam zacouvala). Jako zázrakem zrovna nic nejelo za mnou ani v protisměru, jinak by to špatně dopadlo. Když jsem pak uviděla asi 30cm od svého auta malý pahýlek stromu a asi 1 m vzdálený strom, na kterém už měl někdo označen svůj křížek, děkovala jsem za ochranu Panně Marii.

Jsem Její ctitelkou, nosím zázračnou medailku a jsem rytířkou Neposkvrněné a věřím, že v tu danou chvíli při mě stáli všichni svatí. Jako zázrakem se mi nic nestalo a auto nemělo ani škrábanec. Já, i když trochu ustrašená, jsem pokračovala v cestě do práce. Nyní mohu veřejně vyznat: „Kdo se Pána Boha nespustí, toho Pán Bůh neopustí.“

Díky vám všem – Pán Bůh zaplať.

Vděčná rytířka Regina Fojtíková z Borovy

Upřímně touto cestou děkuji Pánu Bohu, Panně Marii a sv. Judovi Tadeáši – přímluvci v beznadějných záležitostech – za vyslyšení proseb za uzdravení mého manžela.

Od začátku r. 2005 byl manžel těžce nemocen, pět měsíců byl v nemocnici, potom v domácím léčení. Během loňských prázdnin celá naše rodina prožívala velikou krizi, beznadějnost situace. Přimkli jsme se více k Panně Marii, k zázračné medailce a i manžel se často modlil střelnou modlitbu k Neposkvrněné. Modlili jsme se nověnu k sv. Judovi Tadeáši a prosili o Boží milosrdenství. Asi po měsíci se zdravotní stav začal pomalu zlepšovat, to nejhorší bylo zažehnáno.

Manželova nemoc si vyžádala dlouhé léčení, ale nyní po roce (i když je v současné době v invalidním důchodu) se cítí mnohem lépe.

Děkuji též zvláště svojí mamince, která vše s námi nesla, za její velkou oporu duchovní i materiál-

ní. Děkuji i sourozencům a všem dobrým lidem, kteří nám i jinak pomáhali. Do ochrany Panny Marie odporoučím nadále celou rodinu, nyní zvláště dceru, která bude vstupovat do života.

„Bez hříchu počatá Panno Maria, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme!“

Vděčná

Jarmila

Plním dávný slib a chci touto cestou poděkovat P. Marii a všem andělům a svatým a celému Nebi za mocnou přímluvu. Současně také děkuji všem svým dobrodincům, kteří mi pomáhali v prosebných modlitbách. O to, abych měla ve škole slušný prospěch, jsem se musela patřičně přičinit - nic mi „nespadlo jen tak z nebe“. Z tohoto důvodu jsem se bránila pomaturitnímu studiu jako zdravotní sestra, ale neunikla jsem tomu ve svých 49 letech... nakonec s pochvalou, která samozřejmě patřila mým přímluvcům v nebi, a s vyznamenáním a dodatkem: „...že věk není překážkou ke studiu...“

Chci tak povzbudit všechny, kteří si musí doplňovat své vzdělání, že u P. Boha není nic nemožné... Studium jsme úspěšně absolvovaly všechny, o to jsem také prosila.

Moje díky patří také za šťastný průběh operace a dobu zotavení... a za ochranu v celém mém životě.

Děkuje vděčná rytířka z Těšínska

Chtěla bych poděkovat Neposkvrněné za ochranu své maminky a za její dvě úspěšné operace. Po autonehodě zůstala maminka v bezvědomí. Lékaři říkali, že tady už nemohou nic udělat, přesto se rozhodli k operaci.

Operace se zdařila a maminka se po 12 dnech probrala z bezvědomí. Měla u sebe svůj růženec, který se, když byla zdravá, modlívala za druhé. Nyní se ho modlím každý den já.

Renata

Svou vděčnost vyjadřují také:

Marie Balounová, Ludmila Ulrichová, Ivana z Vysočiny, Marie Kořínková, Anna z Opavy.

O modlitbu prosí:

Ivana z Vysočiny, R. Bošítková, Lída Mikšíková, Olga Havlíčková.

ZPRÁVY

UVĚZNĚNÍ ZA FILM O JEŽÍŠI KRISTU. Dva křesťané z asijského státu Nepál byli při návštěvě sousedního státu Bhútán zatčeni a drženi osm měsíců ve vězení. Důvod? Promítali v jednom soukromém bytě film o Ježíši Kristu. Bhútán je buddhistickou zemí, kde je jakákoliv propagace křesťanství zakázána.

Gość Niedzielny 33/2006

POTRAT NESMÍ BÝT NAZVÁN VRAZDOU. Německý Ústavní soud vydal rozhodnutí v případě aktivisty na obranu nenarozeného života Günthera Ahnena, jenž byl v Norimberku odsouzen k nepodmíněnému trestu vězení za to, že stál před potratovou klinikou s plakátem, kde bylo napsáno: „Včera holocaust, dnes babycaust!“ a „Zastavte vraždy dětí v mateřském lůně!“ Proti rozsudku se odvolal k Ústavnímu soudu, který sice rozsudek prohlásil za zmateční a vrátil případ k novému projednání, avšak vydal zákaz užívat pro potrat název „vražda“ a srovnávat interrupce s nacistickým vyvražďováním Židů.

Glaube und Kirche 7-8/2006

V USA VZNIKNE KATOLICKÉ MĚSTO. Americký milionář a praktikující katolík Tom Monaghan zamýšlí vybudovat na Floridě katolické město pod názvem „Ave Maria“, kde budou v platnosti katolické mravní zákony. 70 letý Monaghan pochází z chudé rodiny, ve 4 letech osiřel, vyučil se kuchařem a začínal svůj život jako výrobce a prodávač pizzy. Protože jeho produkty si získaly výbornou pověst svojí nevšední kvalitou, brzy zbohatl, stal se velkopodnikatelem a milionářem. Projekt města Ave Maria je již hotov. Uprostřed má stát největší kostel v USA, má zde být i katolická televizní stanice a katolické školy včetně univerzity. Ve městě má také sídlit Monaghanem založená právnícká organizace „Centrum práva a spravedlnosti sv. Tomáše Mora“, která má čelit všem formám diskriminace katolíků v USA. V nemocnicích města budou zakázány potraty, pokusy na embryích, klonování a eutanázie, lékárny nebudou smět vydávat antikoncepční prostředky, ve školách se nebude vyučovat sexuální výchova, přísný zákaz postihne také jakoukoliv formu erotiky a pornografie v reklamě a v médiích.

GN 32/2006

POCHOD 5000 KM NA OBRANU ŽIVOTA. Několik desítek křesťanských studentů v USA zahájilo v květnu Pochod na obranu nenarozeného života od západního na východní pobřeží, tj. 5000 km, který dosud trvá. Tito mladí lidé chtějí tak protestovat proti „kultuře smrti“. Mají oblečena trička s nápisem „Pro Life“. Cestou se zastavují před potratovými klinikami, kde se modlí, rozdávají letáky a pokoušejí se diskutovat s lidmi.

GN 32/2006

POZOR NA BUDDHISMUS. Bývalý buddhista, dnes katolík a novinář Martin Kamphuis přednášel v dubnu na

Akademii v německém Kevelaeru o nebezpečí buddhismu pro křesťanství. Poukázal především na to, že buddhismus nezná pojem osobního Boha. Bůh není žádný Stvořitel, jen jakýsi neosobní „prvotní princip“. Proto člověk nemůže v životě spoléhat na něj, nýbrž sám na sebe. Veškerá buddhistická spiritualita je zaměřena nikoli k Bohu, nýbrž k člověku, který sám, vlastními silami si musí pomoci po mnoha převtěleních až ke konečnému bodu, k nirváne, k rozplynutí se v onom „prvotním principu“. Buddhismus si v současné době počíná podle Kamphuise velmi agresivně a snaží se získávat stoupence ponejvíce mezi křesťany, jimž nabízí možnost „hluboké meditace“ a „vlastního zdokonalení“. Buddhismus je všemožně podporován protikřesťanským nadnárodním hnutím New Age, které usiluje o odbourání pojmu osobního Boha z křesťanské teologie a propaguje magii.

Fels 7/2006

PORADNA PRO ŽENY A DÍVKY (A NEJEN PRO NĚ).

Nabízíme pomoc osobám při hledání řešení obtížných životních situací vzniklých v důsledku těhotenství, mateřství, rodičovství. Poskytujeme informace o dávkách státní sociální podpory a sociální péče, domácího násilí a o možnostech umístění v azylových domech. **Kontakt:** CENAP – Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, 602 00 Brno, tel.: 543254891, 543331470-2, e-mail: cenap@cenap.cz, www.cenap.cz •

V POSLEDNÍCH DNECH MINORITSKÁ RODINA PROŽILA MILÉ PŘEKVAPENÍ. V červenci letošního roku svatý otec Benedikt XVI. jmenoval minoritu otce Gianfranca Agostina Gardina arcibiskupem sekretářem vatikánské Kongregace řeholního života. Otec Agostino přijal biskupské svěcení v minoritské bazilice sv. Antonína v Padově z rukou Kard. Angela Sodana 26. srpna.

O. Gianfranco Agostino Gardin se narodil v r. 1944 v San Polo di Piave (Itálie). Věčné sliby v řádu minoritů složil 4. října r. 1965 a kněžské svěcení přijal r. 1970. Na Lateránské Univerzitě v Římě získal titul doktora teologie. Byl prorektorem minoritského semináře v Padově. Přednášel morální teologii. Přes deset let od 1978 byl šéfredaktorem časopisu „Messaggero di s. Antonio“ a také teologického časopisu „Credere oggi, který sám založil (1980-1998). Tři kadence plnil funkce provinciála padovské provincie. V roce 1995 byl zvolen generálním představeným minoritského řádu. V posledních letech byl otec Agostino kvardiánem kláštera v Padově a ředitelem nakladatelství „Messaggero di s. Antonio“. 8 července papež Benedikt jmenoval otce Agostina titulárním arcibiskupem diecéze Cissa a sekretářem Kongregace pro řeholníky. Přejme našemu spolubratru sílu Ducha Svatého v jeho službě pro Apoštolský stolec. •

OBSAH

Nazaret	1
Usilovat o mír po vzoru sv. Františka	4
Petr našich dnů - Hledat Ježíšovou tvář musí být touhou všech křesťanů	5
Svatá tvář z Manoppella	7
Připodobnit se Kristu, vstoupit do školy Matky	8
Jubilejí 10. FSM	10
Vynahrádila jsem si to, o co byla naše generace ochuzena	11
Vytrvalost	12
O nestálosti srdce a o Bohu jako posledním cíli	13
Slovo Bůh v čínském jazyce existuje teprve 400 let	14
Trochu apologie (14): Církev nepřitelem žen?	16
Muž a žena	19
Důstojnost člověka... a klonování	20
Důstojnost člověka... a eutanázie	21
Hodnoty evangelia uprostřed proměn světa	22
Kráska zachrání svět	24
Kultura - od slova kult	25
Milé děti: „Květiny a světélka“	26
Nejlepší přítel	27
Není dobré, aby člověk byl sám... ..	28
Poděkování	29
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/2006, ročník XV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). Příspěvky na rok 2006: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča
http://immaculata.minorite.cz

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „právo pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o předplatitelské číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám dar poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své předplatitelské číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

**PANE, KE KOMU
PŮJDEME?
TY MÁŠ SLOVA
VĚČNÉHO ŽIVOTA.**

(J 6, 68)

ŘÁD BRATŘÍ MINORITŮ PŘIJÍMÁ NOVÉ KANDIDÁTY

INFORMACE:

P. JOSEF GORYL, MINORITSKÁ 1, 602 00 BRNO, TEL.: 542 215 600,

E-MAIL: PROVINCIALAT@MINORITE.CZ

**SVĚTLEM PRO MÉ NOHY JE TVÉ SLOVO, HOSPODINE,
OSVĚCUJE MOJI STEZKU.**

(SRV. Ž 119, 105)